

APPENDICES

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

Appendix A ไก่แจ้แซ่เลียง

วรรณคดีลำนำชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

บทที่สี่ ไก่แจ้แซ่เลียง

ฉันเขียนเรื่องนี้ให้เพื่อนรักคู่หนึ่งกับครอบครัวที่น่ารักของเขา ความจริงเขาไม่ใช่คน
หอรอก แต่เป็นไก่แจ้ เพื่อนๆรู้จักไก่แจ้ไหม ถ้าอยากรู้จักก็ตามฉันมา

ไก่แจ้ของฉันชื่อเจ้าสร้อย กับเจ้าสวย เจ้าสร้อยเป็นไก่แจ้ตัวผู้ ส่วนเจ้าสวยเป็นไก่แจ้ตัว
เมีย พ่อซื้อเจ้าสร้อยกับเจ้าสวยให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว ฉันดีใจมาก เพราะอยากมีสัตว์
เลี้ยงเป็นของตัวเองมานานแล้ว

เจ้าสร้อยกับเจ้าสวยเป็นไก่แจ้พันธุ์ไทย พ่อบอกฉันว่าคนไทยเลี้ยงไก่มานานแล้ว ไก่แจ้
เป็นไก่สวยงาม มีลำตัวเล็กและเตี้ย ตัวผู้จะมีสีสันสดใส มีหงอนเป็นแฉก มีหางเรียวยาวโค้งงอน
ส่วนตัวเมียมีสีไม่สวยเท่าตัวผู้

ไก่แจ้มีขนหลายสี บางตัวมีสีเดียวล้วนๆ เช่น สีขาว สีดำ สีเทา บางตัวมีหลายสีปนกัน
บางที่เรียกตามสีที่ต่างกัน เช่นสีประดู่ สีดอกหมาก สีกระ
เจ้าสร้อยของฉันมีลำตัวสีดำสนิท แต่มีขนสร้อยคอเป็นริ้วๆ สีขาวนวลเหมือนสีดอกหมาก และมี
ขนหางสีเดียวกัน เขาจึงเรียกว่า “ไก่สีดอกหมาก” ส่วนเจ้าสวยเป็นไก่สีประดู่ ขนของมันสีน้ำตาล
คล้ายๆกับสีเจ้านกกระจอก นกกระจอกไทยนะ ไม่ใช่ชนกกระจอกเทศ

ทั้งเจ้าสร้อยและเจ้าสวย ชอบกินข้าวเปลือก แมลง และหญ้า หรืออาหารไก่ที่มีขายตาม
ตลาด มันกินอาหารไม่มาก แต่กินได้ตลอดทั้งวัน...

พ่อทำบ้านเล็กๆให้มันอยู่ ตอนเช้าก็ปล่อยออกมาเดินเล่น ในสนามหญ้าหน้าบ้าน ทั้งคู่
เดินเตาะแตะ ตัวมึนตึ๋ม คูน่ารักน่าเอ็นดู ...

เจ้าสร้อยกับเจ้าสวยตื่นแต่เช้า มันตื่นก่อนพ่อกับแม่เสียอีก พอตื่นขึ้นมา เจ้าสร้อยก็โก่งคอ
ขันเลยทีเดียวนะ ฉันอยากเปลี่ยนชื่อมันเป็น “เจ้านาฬิกาปลุก” ก็หลายครั้ง

พ่อบอกฉันว่าให้ดูอย่างไก่แจ้ เพราะไก่แจ้ขัน คนเราต้อง “ตื่นก่อนไก่” จะได้เป็นคน
ขยัน แล้วพ่อก็ชอบท่องกลอน ไก่แจ้ให้ฟังฉันจำได้ เพื่อนๆอยากฟังไหม ฉันจะท่องให้ฟัง...

กลอนที่ฉันท่องให้ฟังนี้พ่อบอกว่า เป็นบทดอกสร้อยสุภาภิต ที่เป็นบทอ่านของเก่า
นักเรียนแต่ก่อนเขาท่องจำกัน ฉันว่าพวกเราควรท่องจำด้วย เพื่อนๆเห็นด้วยไหม ถ้าเรานึกถึงคำ

สอนของคุณครู ขยันอ่านหนังสือเพียงวันละครั้งสองครั้ง เหมือนกับที่ไก่แจ้ขยันขัน เราก็คงจะมีความสุขทุกวัน

แม่ของฉันทันทีเหมือนกัน ชอบนำไก่มาเปรียบกับคน แม่บอกให้ฉันทานน้ำแตงตัว ชักเสื้อผ้าให้สะอาด แม่บอกให้ฉันทูอย่างเจ้าสร้อยกับเจ้าสวय เพราะมันชอบใช้ขน ทำความสะอาดขนของมันทุกวัน แม่ชอบพูดว่า “ไก่อ่างเพราะขน คนงามเพราะแต่ง”

ฉันทายังมีสำนวนอีกมากมายที่เกี่ยวกับไก่ แต่ฉันทันทีได้เท่านี้ เพื่อนๆละ เคยได้ยินสำนวนอะไรอีกบ้าง

สายแล้ว ฉันทงเขียนเท่านี้ก่อน จะต้องรีบไปดูเจ้าสร้อยกับเจ้าสวय พ่อบอกว่า วันนี้เจ้าสวयจะมีลูกเจี๊ยบเล็กๆ เพราะมันฟักไข่มา 21 วันแล้ว

แหม! ฉันทันตื่นจริงๆ ที่จะได้เห็นลูกเจี๊ยบตัวเล็กๆ ในครอบครัวยของเจ้าสร้อยกับเจ้าสวย ลูกๆของมันจะมีสีอะไรบ้างนะ

Appendix B ภาพวาดของสีเทียน

วรรณคดีลำนำชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

บทที่ห้า ภาพวาดของสีเทียน

เธอรู้จัก สีเทียน ไหม

สีเทียนไม่ใช่แท่งสีสำหรับระบายภาพ แต่เป็นชื่อน้องชายคนเก่งของตัวเอง บางทีฉันทคิดว่าเขาเป็นสีเทียนจริงๆ เพราะเขาฉลาดภาพเก่งมาก เก่งกว่าฉันทเสียอีก

สีเทียนวาดทุกอย่างที่อยากวาด วาดภูเขา แม่น้ำ ต้นไม้ เสือ กวาง ผีเสื้อ แต่ที่สีเทียนชอบวาดที่สุดคือไดโนเสาร์

เวลาสีเทียนวาดรูปไดโนเสาร์ เขาลากเส้นโดยไม่ยกมือเลย ไม่ใช่ขยับด้วย วาดทีเดียวที่เป็นรูปไดโนเสาร์คอยาวๆ หนาดาคุดตก

วันหนึ่งพ่อกับแม่พาเราไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เป็นครั้งแรกที่ฉันทกับสีเทียนได้ไปเที่ยวที่นั่น อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ใหญ่สมชื่อ มีภูเขา มีป่าไม้ มีน้ำตก มีสัตว์ป่า และมีนักท่องเที่ยวเต็มไปหมด พ่อบอกว่า วันนี้เขาจัดงาน เทศกาลเขาใหญ่ มีประกวดวาดภาพ คัดลายมือ และอ่านทำนองเสนาะเรื่อง รักษาป่า มีน่าละ! พ่อกับแม่ถึงได้พาเรามา

ก่อนการประกวด มีดนตรีแสดง และมีเจ้าหน้าที่ของอุทยานมาเล่าเรื่องเขาใหญ่ เล่าเรื่องป่าไม้และสัตว์ป่า เล่าเรื่องคนใจร้ายที่ลักลอบมาตัดไม้และล่าสัตว์ เขามีภาพถ่ายให้ดูด้วย ฉันทเห็นกวางแม่ลูกอ่อนตัวหนึ่งถูกฆ่า ลูกของมันยังเล็กอยู่ น่าสงสารจังเลย

แม่ส่งฉันเข้าประกวดอ่านทำนองเสนาะ แม่บอกว่า “ฉันอ่านทำนองเสนาะได้ดี” พ่อพาสี่เทียนไปประกวดวาดภาพ สี่เทียนหันมาโบกมือให้ฉัน แล้วบอกว่า “จะวาดรูปมาฝาก” ฉันยิ้มให้สี่เทียนก่อนจะตามแม่ไปที่เวทีประกวดอ่านทำนองเสนาะ

มีเด็ก ๆ มาร่วมอ่านทำนองเสนาะหลายคน เจ้าหน้าที่นำข้อความที่ให้อ่านประกวดมาแจก แล้วบอกให้เราซ้อมอ่านกันก่อน เป็นคำประพันธ์ที่ไพเราะมาก ฉันจะลองอ่านให้เธอฟังนะ...

ฉันอ่านเพราะใหม่หัด แต่แม่บอกว่ายังอ่านผิดอยู่หลายตอน เช่นยังออกเสียงตัว ร เรือ ล ลิง ไม่ชัด และต้องเว้นจังหวะให้ถูก แล้วแม่ก็อ่านให้ฉันฟัง เสียงใสเชียว จนคนข้างๆ หันมาดู แต่แม่ก็ไม่สนใจหรอก แม่อ่านทำนองเสนาะได้ไพเราะมาก ฉันฝึกอ่านตามแม่จนคล่อง

เธอชอบคำประพันธ์ที่ฉันอ่านบ้างไหม ลองอ่านวรรณคดีดูสิ

คนสัตว์ได้พึ่งป่า มารักยาป่าไม้ไทย

สิ้นป่าเหมือนสิ้นใจ ช่วยปลูกใหม่ไว้ทดแทน

พออ่านถึงตรงนี้ ฉันนึกถึงเรื่องที่เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เล่าให้ฟัง ฉันอยากเป็นคนไทยทุกคนรักป่า ไม่ตัดไม้ทำลายป่า แล้วก็ช่วยกันปลูกต้นไม้บ้าง ฉันอยากเห็นทุกหนทุกแห่งมีป่าอุดมสมบูรณ์ มีสัตว์ป่าอาศัย มีเสือ มีช้าง มีกวางและผีเสื้อที่สวยงามเหมือนป่าที่เขาใหญ่ เธอคิดเหมือนฉันไหม

วันนั้นฉันไม่ได้รางวัลที่หนึ่งหรอก แต่ฉันได้ทำดีที่สุดแล้ว ฉันได้รางวัลที่สอง ได้หนังสือเรื่อง อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เป็นรางวัล แม่บอกฉันว่า “ไม่ต้องเสียใจหรอก คนเราไม่จำเป็นต้องเป็นที่หนึ่งเสมอไป เป็นที่สองก็ได้ หรือว่าแม้ว่าลูกจะไม่ได้รางวัล แม่ก็ภูมิใจที่ลูกได้ร่วมกิจกรรม” ฉันก็อยากบอกเธอว่า ฉันไม่เสียใจหรอก ฉันดีใจต่างหากที่ได้มาอ่านเรื่องดีๆ อย่างนี้

สี่เทียนยังเป็นน้องชายคนเก่งของฉันเสมอ สี่เทียนได้รางวัลที่หนึ่ง เขาชนะการประกวด ได้รับรางวัลเป็นดินสอสีหลายกล่อง มีทั้งสีไม้และสีเทียน พ่อกับแม่ยิ้มแก้มปริ พ่อเที่ยวเดินบอกใครต่อใครว่า “วันนี้ลูกของผมได้รางวัลทั้งคู่” พร้อมกับชวนฉันและแม่ไปดูภาพวาดของสี่เทียน

ภาพของสี่เทียนที่ได้รับรางวัลติดอยู่ที่กระดานดำหน้าเวที ฉันรู้ได้ทันทีว่าภาพไหนเป็นของน้องชายคนเก่งของฉัน

ภาพวาดของสี่เทียนน่ารักมาก เขาวาดรูปป่าใหญ่แห่งหนึ่ง มีเสือ ช้าง กวาง ลิง นกเงือก ผีเสื้อและสัตว์ป่าอื่นๆ อยู่รวมกันกับเด็กๆ อย่างมีความสุข และนั่นมีไดโนเสาร์คอยาวด้วย

Appendix C ยายกะตา

วรรณคดีลำนำนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

บทที่หก ยายกะตา

เด็กหญิงมะลิ ชื่อเหมือนดอกมะลิ เธอชอบเก็บดอกมะลิมาร้อยมาลัยไปบูชาพระ ดอกมะลิสีขาว ส่งกลิ่นหอมกรุ่นอยู่ในสวนหลังบ้าน ทุกวันพระ มะลิจะช่วยยายเก็บดอกมะลิไปบูชาพระที่วัดใกล้บ้าน

วันหนึ่งยายพามะลิไปทำบุญที่วัดโพธิ์วัดโพธิ์เป็นวัดเก่าแก่และสำคัญมากของกรุงเทพมหานคร ในวัดโพธิ์มีเจดีย์หลายองค์ เจดีย์แต่ละองค์ ติดกระเบื้องแต่งลายดอกไม้หลายสี มะลิบอกยายว่า นั่นคือ “เจดีย์ดอกไม้”

ในวัดโพธิ์มีพระอุโบสถหลังใหญ่และมีพระวิหารหลายหลัง มีรูปปั้นยักษ์ มีตุ๊กตาจีนตัวใหญ่ หน้าตาน่ากลัวยืนเฝ้าประตู เหมือนคอยจ้องมองคนที่เดินผ่านไปมา มะลิไม่กล้ามองหน้าตุ๊กตาจีนนัก เธอกลัวว่ามันจะโกรธ ถ้าตุ๊กตาจีนโกรธ มันคงจะกระโดดเข้ามาจับตัวเธอ

“ไม่ต้องกลัวหรอกหลาน มันเป็นตุ๊กตาหินเท่านั้นเอง” ยายบอกแล้วหัวเราะ เมื่อเห็นมะลิทำท่ากลัวตุ๊กตาตัวใหญ่

ยายกับมะลิเข้าไปไหว้พระในพระอุโบสถหลังใหญ่ ในพระอุโบสถมีพระพุทธรูปองค์เล็ก

และพระพุทธรูปองค์ใหญ่ มีภาพลายไทย และภาพวาดมากมายอยู่ที่ฝาผนัง

ยายบอกมะลิว่า “ภาพวาดนี้มีค่า เราต้องช่วยกันรักษาอย่าไปทำลาย มาสิ ยายจะพาไปดูภาพนิทานเรื่อง ยายกะตาปลุกยักษ์งาให้หลานเฝ้า”

“ภาพนิทานอยู่ที่ไหนหรือจะยาย รีบพาหนูไปดูหน่อย” มะลิบอกยายท่าทางดีใจ

ยายพามะลิไปที่หน้าต่างพระอุโบสถ ตรงหน้าต่างบานใหญ่มีภาพลายไทยและภาพนิทาน

“นี่ไงละหลาน ภาพนิทานเรื่อง ยายกะตา” ยายชี้ให้มะลิดูภาพวาดที่เชิงบันไดหน้าต่างหน้าต่างหนึ่งบาน มีภาพนิทานหนึ่งภาพวาด

“หนูอยากฟังนิทานในภาพไหมจ๊ะ” ยายถามมะลิ

“อยากฟังสิจ๊ะยาย” มะลิตอบ “หนูรอฟังอยู่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้น ก็ตามยายมา” ยายว่า พลงขยับเข้าไปใกล้หน้าต่าง แล้วเริ่มต้นเล่านิทานไปที่ละภาพ...

ยายเล่าพลงขยับตัวไปพลง มะลิก็จับตามไปด้วย พอเล่าจบ ทั้งยายและหลานก็มาหยุดอยู่ที่ภาพสุดท้าย

“สนุกมากเลยจะยาย” มะลิบอก เมื่อได้ฟังนิทานจนจบ

“จะ สนุกมาก เล่าเรื่องนี้ที่ไรยายก็สนุกทุกทีไป” ยายบอก

มะลิลกลับไปดูภาพนิทานอีก เธอเห็นภาพยายกับตาปลุกถั่ว ปลุกงาให้หลานเฝ้า ภาพของกาที่มากินถั่วกินงาเจ็ดเล็ดเจ็ดทะนาน ภาพของหลานสองคนที่เป็นคนนั้นคนนี้ให้มาช่วย แต่ก็ไม่มีใครช่วย จนในที่สุดมาพบแมลงหัวใจดี

“ยายจำ ยายของมะลิเหมือนยายกะตาในนิทานไหมจะ” มะลิตาม

“ไม่เหมือนหรอกจะ” ยายบอก “ยายของมะลิไม่ดีไม่ค่าหลานหรอก”

“ทำไมล่ะยาย” มะลิตามอีก

“ก็เพราะหลานของยายจะไม่ปล่อยให้มากินถั่วกะงานะสิ” ยายตอบ

มะลิยิ้มพอใจ รีบเข้าไปกอดยายแล้วกระซิบเบาๆ ว่า “มะลิรักยายที่สุดในโลก”

Appendix D ลูกแกะของซาฟิยะห์

วรรณคดีล้านช้างประถมศึกษาปีที่สาม

บทที่สอง ลูกแกะของซาฟิยะห์

ซาฟิยะห์เกิดที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ในชายแดนของภาคใต้ หมู่บ้านของเธออยู่ติดทะเล หลังหมู่บ้านเป็นทุ่งกว้างและภูเขาเตี้ย ๆ ซาฟิยะห์เป็นเด็กหญิงร่างเล็ก ผิวคล้ำเหมือนสีน้ำตาล ผมยาวสลวยเหมือนกอสาวสวยทะเล นัยน์ตาของเธอเป็นประกายสดใสเหมือนดาวประกายพรึก

หมู่บ้านของซาฟิยะห์เป็นหมู่บ้านชาวประมง ป๊ะของเธอก็เป็นชาวประมง ทุกวันป๊ะและเพื่อนบ้านจะนำเรือออกและ ออกไปหาปลาในทะเลเรือออกและ เป็นเรือหาปลาขนาดเล็ก หัวเรือวาดลวดลายเป็นรูปต่าง ๆ มีสีสันสดใส สวยงาม

ซาฟิยะห์ยังเป็นเด็ก จึงออกไปหาปลาไม่ได้ ซาฟิยะห์รักทะเลชอบน้ำทะเลสีคราม เกลียวคลื่น ฟองน้ำ และหาดทรายสีขาว แต่แกะกับแพะของซาฟิยะห์ไม่ชอบทะเล มันจึงไม่ยอมมาวิ่งเล่นที่ชายหาด

ป๊ะของซาฟิยะห์มีแกะกับแพะฝูงหนึ่ง ทุกวันเมื่อกลับจากโรงเรียนซาฟิยะห์ จะต้อนแกะกับแพะออกไปเลี้ยงในทุ่งหญ้าใกล้เชิงเขา คอยดูพวกมันให้กินหญ้า เด็กคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านก็ช่วยพ่อแม่เลี้ยงแกะกับแพะเหมือนกัน ฮาซานะฮ์ อับดุลละห์ และมูนาห์เลี้ยงแกะกับแพะ เด็ก ๆ รักแกะกับแพะ แกะกับแพะก็รักพวกเขา

เมื่อเดือนที่แล้วแม่เกาะตัวหนึ่งของซาฟิยะห์ออกลูกมาสวมตัวลูกเกาะตัวเล็กน่ารัก มีขนสีขาวเหมือนปูเมฆ มีดวงตาสีดำน่ารัก และมีปากเล็ก ๆ สีแดงสดใส ซาฟิยะห์รักลูกเกาะของเธอมาก คอยดูแลไม่ให้สุนัขเกรมาไล่กัด บางวันเธอจะร้องเพลงเพราะๆ ให้มันฟัง บางทีเธอก็วิ่งเล่นกับมันอย่างสนุกสนาน

วันหนึ่งซาฟิยะห์พูดกับลูกเกาะทั้งสามว่า “ฉันมีนิทานจะเล่าให้พวกเธอฟังด้วย”

ลูกเกาะจ้องมองซาฟิยะห์ด้วยดวงตาสีดำสดใส มันเดินเข้ามาหาเธอ และล้มตัวลงนอนใกล้ๆ

“อยากฟังนิทานแล้วใช่ไหม” ซาฟิยะห์พูดกับมันอีก “ฟังนะจะเจ้าเกาะน้อย นิทานที่ฉันจะเล่าให้ฟัง จะเป็นประโยชน์แก่เธอมากนะ”

ลูกเกาะสองตัวเดินมานอนหนุนคอกของซาฟิยะห์ ยึดคอให้เธอเกาะกางให้ มันชอบให้ซาฟิยะห์เกาะกาง และลูกขนสีขาวของมัน เวลาซาฟิยะห์เกาะกางให้ เจ้าเกาะน้อยจะหลับตาอย่างมีความสุข

“เอาละ ฉันจะเล่านิทานให้ฟังเดี๋ยวนี้ ฟังนะ นิทานที่ฉันจะเล่าชื่อเรื่อง หมาป่ากับลูกเกาะ”

ซาฟิยะห์เกาะกางให้ลูกเกาะน้อยเบา ๆ แล้วเธอก็เริ่มต้นเล่านิทาน “ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...”

ซาฟิยะห์เล่านิทานของเธอจบ ลูกเกาะทั้งสามนอนฟังนิทานแล้วหลับปุ๋ย มันคงไม่เข้าใจนิทานที่เธอเล่าหรอก แต่ซาฟิยะห์ก็อยากเล่าให้ฟัง เธออยากบอกให้ลูกเกาะน้อยรู้ว่า คนพาลนั้นมักหาเรื่องรังแกคนอื่นอยู่เสมอ แม้ว่าจะไม่มีเหตุผลก็ตาม เหมือนกับหมาป่าในนิทานที่เธอเล่า ซึ่งหาเรื่องเพื่อจะกินลูกเกาะผู้นำสงสาร เธอไม่อยากจะเกิดเรื่องเช่นนี้กับลูกเกาะของเธอ

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะเจ้าเกาะน้อย เดี่ยวนี้ไม่มีหมาป่าแล้ว จะไม่มีใครมารังแกพวกเธอหรอก แต่ถ้ามี ฉันนี่แหละจะช่วยปกป้องให้พ้นจากอันตราย เพราะเธอเป็นสัตว์เลี้ยงของฉันอย่างไรละ” ซาฟิยะห์พูดเบา ๆ กับเกาะน้อยทั้งสาม มันเพียงขยับตัวเล็กน้อย แล้วหลับต่ออย่างมีความสุข

วันต่อมา เมื่อซาฟิยะห์ไปโรงเรียน คุณครูให้นักเรียนแต่ละคนออกมาเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองประทับใจ เด็ก ๆ พากันตื่นเต้น ต่างคนต่างคิดว่าจะเล่าเรื่องอะไรให้เพื่อนฟัง

ยูซุปเป็นคนแรกที่ออกไปเล่า เขาเล่าเรื่องที่ได้ออกเรือไปหาปลากับป๊ะของเขา ยูซุปเล่าว่า ในท้องทะเลอันกว้างใหญ่มีคลื่นแลมแรง เวลาคลื่นซัดมา เรือกอและลำน้อยของป๊ะโคลงเคลงไปมา จนเขาต้องจับกราบเรือไว้แน่น เมาคลื่นจนอาเจียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่เขาก็ภูมิใจที่ได้ออกทะเลไปกับป๊ะ เขาพูดว่า “ถ้าไม่ออกไปในทะเล เราก็ไม่รู้หรอกว่าการเมาคลื่นเป็นอย่างไร”

นทีออกไปเล่าเป็นคนถัดมา นทีเล่าเรื่องวันหยุดอันแสนวิเศษของเขา เขากับน้องชายออกไปหาปูในป่าแสมท้ายหมู่บ้าน ป่าแสมอยู่ปูแสมก็จะมาหากินในป่า พอน้ำลง ลำคลองจะแห้งขอด พวกปูก็ฝังตัวอยู่ในโคลน นทีกับน้องชายจับปูแสมได้จำนวนมาก บางทีก็ได้ปูตัวใหญ่ น้องชายของเขาถูกปูหนีบจนร้องลั่น

เด็ก ๆ ทอยกันออกมาเล่าเรื่องที่ตนเองประทับใจให้เพื่อนฟังซาฟิยะห์ออกมาเล่าเรื่องลูกแกะน้อย ๆ ของเธอ

ซาฟิยะห์เล่าว่า เธอมีลูกแกะสามตัว มันมีขนสีขาว มีดวงตาสีดำ สดใส และมีปากสีแดงน่ารัก ลูกแกะทั้งสามชอบฟังนิทานของเธอ เธอเล่านิทานให้พวกมันฟังแทบทุกวัน

เมื่อซาฟิยะห์เล่าถึงตอนนี้ ก็มีเสียงหัวเราะจากเพื่อนบางคน เขาพากันพูดว่าซาฟิยะห์พูดจาเหลวไหล ไม่มีใครเล่านิทานให้แกะฟังหรอกเพราะมันเป็นสัตว์ มันฟังนิทานไม่รู้เรื่อง

“ฉันเล่านิทานให้พวกมันฟังจริง ๆ” ซาฟิยะห์แย้ง แต่พวกเขาไม่เชื่อเธอ เด็กชายที่แก่นที่สุดในห้องเรียนบอกว่า “เธอปั่นน้ำเป็นตัวเหมือนเด็กเลี้ยงแกะในนิทาน”

“ฉันไม่ใช่เด็กเลี้ยงแกะ ฉันพูดความจริง” ซาฟิยะห์เถียง แล้วเธอก็กลับเข้ามานั่งที่โต๊ะ

คุณครูเดินออกมาหน้าชั้นแล้วถามว่า “ใครเคยพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตนเองบ้าง” เด็กหลายคนยกมือ คุณครูบอกว่า “เมื่อตอนที่ครูเป็นเด็ก ครูก็เคยเล่านิทานให้ลูกแมวของครูฟังเหมือนกัน” แล้วจึงให้นักเรียนที่ยังไม่ได้เล่าเรื่องออกมาเล่าเรื่องต่อไป

วันนั้นหลังจากเลิกเรียนแล้วซาฟิยะห์ก็ต้อนแกะกับแพะของเธอไปเลี้ยงเหมือนทุกวัน เธอปล่อยให้มันกินหญ้าอย่างมีความสุข

ลูกแกะน้อย ๆ ของซาฟิยะห์วิ่งเล่น ไปมาอยู่ใกล้แม่ ก่อนจะเดินมาหาเธอและนอนลงใกล้ ๆ

“อยากฟังนิทานอีกแล้วใช่ไหมเจ้าแกะน้อย” ซาฟิยะห์พูดกับลูกแกะทั้งสาม เธอลูบหัวมันอย่างเอ็นดู ลูกแกะตัวหนึ่งเลียมือของเธอเบา ๆ

“วันนี้ ฉันเล่าเรื่องของเธอให้เพื่อนฟัง บางคนเขาหาว่าฉันพูดจาเหลวไหล แต่ตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว” ซาฟิยะห์พูดกับแกะของเธอ “ถึงฉันจะเลี้ยงแกะ แต่ฉันก็ไม่ได้พูดหลอกใครเหมือนเด็กเลี้ยงแกะในนิทานหรอกนะ”

ลูกแกะตัวหนึ่งลุกขึ้น แล้วเอาจมูกน้อย ๆ ของมันมาแตะที่แขนของซาฟิยะห์จนเด็กหญิงรู้สึกจุกกะจี้

“อยากฟังนิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะแล้วละสิ” ซาฟิยะห์พูด “ฉันจะเล่าให้ฟังก็ได้”

ลูกแกะน้อยล้มตัวลงนอน ซาฟิยะห์เกาหางให้มันช้า ๆ และเริ่มต้นเล่านิทาน...

ลูกเกาะของซาฟิยะหันอนนิ่ง เหมือนตั้งใจฟังนิทานที่เธอเล่า แก่น้อยตัวหนึ่งผงกหัว ขึ้นมามารจ้องมองเธอตาใสแจ๋ว เหมือนจะถามว่านิทานจบแล้วหรือ

“เห็นไหมเจ้าแก่น้อย” เด็กหญิงพูดกับเกาะของเธอเมื่อนิทานจบลง “คนที่พูดจาเหลวไหล หลอกลวงจะไม่มีใครเชื่อถือ แต่ฉันจะไม่เป็นอย่างนั้น ถึงฉันจะเป็นเด็กเลี้ยงเกาะ ฉันก็พูดความจริงเสมอ”

ดวงตะวันยามเย็นคล้อยต่ำลงทุกขณะ ลมทะเลพัดมาถึงทุ่งหญ้าใกล้เชิงเขา ผุ้งเกาะกับแพะของซาฟิยะยังเล็มหญ้าอยู่อย่างอ้อยอิ่ง เสียงเรือกอและของชาวประมง เริ่มทยอยออกจากฝั่ง เพื่อออกไปหาปลาปิยะของเธอก็คงออกเรือไปเหมือนกัน แม่เกาะที่กินหญ้าอยู่ไม่ไกล เริ่มส่งเสียงเรียกลูก ๆ แก่น้อยทั้งสามผละจากเด็กหญิงไปหาแม่ของมัน

ซาฟิยะหยิบนมองผุ้งเกาะและแพะของเธออย่างมีความสุข เธออยากบอกว่า ไม่ต้องกลัวหรอกว่าจะมีผุ้งหมาป่าเข้ามาทำร้าย เพราะในละแวกนี้ไม่มีหมาป่าสักตัว และไม่มีเด็กเลี้ยงเกาะที่พูดจาเหลวไหลเหมือนในนิทานด้วย

Appendix E กาเหว่าที่กลางกรุง

วรรณคดีล้านช้างประถมศึกษาปีที่สาม
บทที่ห้า กาเหว่าที่กลางกรุง

ยามเช้าเริ่มต้นอย่างสดใส ลมหนาวพัดแผ่นเบาเข้ามาทางหน้าต่างม่านสีขาวลายลูกไม้พลิ้วไหว เด็กหญิงคำแพงลุกจากที่นอนมายืนริมหน้าต่าง พอกับแม่และพี่คำปันยังไม่ตื่น เมื่อวานครอบครัวของคำแพงไปเที่ยววัดพระแก้ว เทียวชมพระบรมมหาราชวังและย่านการค้าที่สำคัญ กลับมาก็มีดแล้ว พอกับแม่และพี่ชายของเธอคงเหนื่อยเหนื่อยมากกับการเดินเที่ยวและซื้อของคำแพงก็เหนื่อย เมื่อคืนเธอหลับตั้งแต่หัวยังไม่ทันถึงหมอน ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เช้าแล้ว

ตอนอยู่บ้านที่ต่างจังหวัด คำแพงตื่นเช้าเสมอ เพื่อช่วยแม่เตรียมกับข้าวสำหรับใส่บาตร ยามเช้าตรู่ พระจากวัดจะพากันเดินเป็นแถวออกมาบิณฑบาต เมื่อพระผ่านมาใกล้ถึงหน้าบ้านของคำแพง เธอจะร้องเรียกแม่ให้มาใส่บาตร ทุกครั้งที่ได้ใส่บาตร คำแพงมีความสุขและรู้สึกอิ่มอกอิ่มใจอย่างบอกไม่ถูก

แต่ขณะนี้ เธอไม่ได้ใส่บาตร บ้านของป้าในกรุงเทพฯ อยู่ไกลวัดครอบครัวของคำแพงมาเยี่ยมป้าที่กรุงเทพฯ และพักที่บ้านไม้หลังใหญ่ของป้า มองออกไปทางไหนก็เห็นแต่ตึกรามบ้านช่องเต็มไปหมด

คำแพงยังยืนอยู่ริมหน้าต่าง ลมต้นฤดูหนาวพัดผ่านมาอ่อนโยน ที่บ้านของเธอป่านนี้คงหนาวแล้ว กลับไปถึงบ้าน แม่คงรื้อเสื้อกันหนาวมาให้เธอกับพี่คำปิ่นใส่ บางทีเธอจะขอให้แม่ซื้อเสื้อกันหนาวใหม่ให้ด้วย

เด็กหญิงเอาแก้มแนบหน้าต่าง ทันใดนั้นเธอได้ยินเสียงนกกรอดัง “ก่าเว้า ก่าเว้า” เสียงนั้นดังมาจากที่ใดสักแห่งหนึ่ง ค่อยๆ ดังขึ้นและดังขึ้น ราวกับว่ามันกำลังบินใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

“นกกาเหว่า” คำแพงพลอบบอกตัวเองเสียงดัง และเลิกคิ้วอย่างงุนงงประหลาดเหลือเกินที่เธอได้ยินเสียงนกกาเหว่ากลางเมืองใหญ่กรุงเทพฯ เติมไปด้วยตึกสูงและยานการค้า ไม่น่าเชื่อว่าจะมีนกกาเหว่ามาร้องให้ได้ยิน

คำแพงชะโงกหน้าต่างผ่านช่องหน้าต่างพยายามกวาดสายตามองหาแต่่นอกจากหลังคาบ้านเรือนและยอดไม้เขียว ๆ ที่ขึ้นมาแซมอยู่เป็นระยะก็ไม่เห็นอะไรอีกเลย

“ตื่นเช้าจริงนะจ๊ะลูก” เสียงทักทายคุ้นเคยของแม่ดังขึ้นจากด้านหลังเมื่อคำแพงหันกลับมามอง ก็เห็นแม่ยืนยิ้มอ่อนโยนอยู่ใกล้ ๆ

“หนูได้ยินเสียงนกกาเหว่า” เธอบอกแม่อย่างตื่นเต้น

“อะไรกัน” แม่ว่า “หนูพูดไปหรือเปล่า นกกาเหว่าที่ไหนจะมาอยู่ในเมืองใหญ่”

“แต่หนูได้ยินจริง ๆ นะคะแม่” คำแพงยืนยัน พร้อมกับหันไปมองนอกหน้าต่างอีกครั้ง คราวนี้เสียงนกตัวเดิมร้องดังขึ้นอีก

“เสียงนกกาเหว่าจริง ๆ ด้วย” แม่พูด แล้วทำท่าตื่นเต้นตามไปอีกคน “ไม่น่าเชื่อว่าจะได้ยินเสียงนกกาเหว่าอยู่แถวนี้”

แม่เดินเข้ามาหาคำแพง กอดเธอจากข้างหลัง คำแพงรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก มือของแม่ที่โอบเธอไว้อย่างคุ้นเคย ช่างอบอุ่นและอ่อนโยนเสียนี้กระไร

เสียงพูดของคำแพงกับแม่ปลุกพ่อและพี่ชายให้ตื่นขึ้นมาพร้อมกันพอรู้ว่ามีนกกาเหว่า ทั้งพ่อและคำปิ่นต่างรีบเข้ามามุงดูที่หน้าต่างบานนั้น

“คงเป็นนกที่ใครสักคนเลี้ยงไว้” พ่อสันนิษฐานเมื่อได้ยินเสียงนกกาเหว่าเจื้อยแจ้ว เสียงของมันดังอยู่เป็นระยะ และดังขึ้น ๆ เหมือนรู้ว่ามันกำลังแอบฟัง

“หรือไม่มันก็คงหลงทางมา” พี่คำปิ่นคาดคะเน “มันไม่ควรมาอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ อย่างนี้”

“นั่นนะสิ” คำแพงเห็นด้วย พลังรู้สึกเศร้าขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกหากมันพลัดหลงเข้ามาจริง ๆ อย่างที่พี่คำปิ่นว่าก็น่าใจหาย

“น่าสงสารมันนะ” เธอพูดและยังรู้สึกว้าวเสียงนกตัวนั้นฟังดูเศร้าและเหงาเหลือเกิน เป็นไปได้ว่ามันอาจคิดถึงบ้านที่จากมา คิดถึงพ่อแม่พี่น้องและเพื่อนๆ ของมันที่อยู่ในป่าใหญ่

พ่อเอามือโอบไหล่คำแพงและมองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนจะช่วยเธอค้นหานกกาเหว่าตัวนั้น

“เรื่องของนกกาเหว่ามันเศร้านะลูก” พ่อพูดขึ้นเบาๆ “ไม่ว่านกกาเหว่าตัวนี้จะหลงมา หรือมีคนเอามาเลี้ยงไว้ มันก็เป็นเรื่องเศร้าทั้งนั้น มันเศร้ามาตั้งแต่เกิดแล้วละ”

“มันเป็นอย่างไรหรือคะพ่อ” คำแพงยิ่งสงสัย “เรื่องของนกกาเหว่ามันเศร้าอย่างไรหรือคะ”

พ่อหันมายิ้มให้คำแพงแล้วบอกให้เธอกับพี่ไปอาบน้ำแต่งตัวเพราะจะต้องเตรียมตัวเดินทางกลับบ้านในวันนี้ พร้อมสัญญาว่าจะเล่าเรื่องนกกาเหว่าให้ฟังทีหลัง

“พ่อต้องไม่ลืมนะคะ” คำแพงย้ำ ก่อนจะรีบกระวีกระวาดไปอาบน้ำแต่งตัวตามที่พ่อบอก

หลังจากลาป่ากับสมาชิกทุกคนในครอบครัวแล้ว พ่อก็ขับรถออกจากกรุงเทพฯ ไปตามถนนที่แน่นขนัดด้วยรถรา คำแพงมาเที่ยวกรุงเทพฯ หลายครั้งแล้ว แม้ว่ากรุงเทพฯ จะมีความเจริญและทันสมัยแต่กรุงเทพฯ ก็เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย ไม่เงียบสงบเหมือนบ้านของเธอที่ต่างจังหวัดในภาคอีสาน

กว่าจะออกมานอกเมืองได้ ต้องใช้เวลาเกือบสองชั่วโมง พ่อขับรถด้วยความเร็วปานกลาง ทำให้คำแพงมองดูทิวทัศน์สองข้างทางได้ชัดเจนรถแล่นผ่านเมืองทุ่งนา และป่าละเมาะ ทั้งความวุ่นวายจอแจของเมืองหลวงไว้ข้างหลัง

คำแพงนั่งคู่กับพี่ชายในที่นั่งด้านหลังคนขับ เธอยังได้ยินเสียงนกกาเหว่าตัวนั้นแว่วดังอยู่ในความรู้สึกเป็นระยะ ๆ ป่านนี้มันยังคงส่งเสียงร้องอยู่อีกไหมหนอ

“เมื่อไร พ่อจะเล่าเรื่องนกกาเหว่าให้ฟังคะ” เธอรีบทวงสัญญาเมื่อเห็นพ่อขับรถมาถึงถนนที่ว่างโล่งจากขวยควาน

พ่อหัวเราะขณะตายังคงจ้องไปข้างหน้า แม่หันมาสองพี่น้องแล้วยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“หนูยังไม่ลืมมันอีกหรือลูก” แม่ถามพร้อมกับหันไปบอกพ่อให้ทำตามสัญญา

พ่อผ่อนความเร็วรถให้ช้าลง และเปลี่ยนมาขับช่องทางซ้าย สักครู่คำแพงได้ยินเสียงพ่อร้องเพลงขึ้นเบา ๆ

พอแม่ร้องเพลงจบ ทั้งคำแพงและคำปันก็ปรบมือให้ด้วยความพอใจ เสียงของแม่ช่างน่าฟังและไพเราะจับใจ เธอนึกไปถึงตอนที่ยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่นอนฟังแม่ร้องเพลงกล่อมเพลงแล้วเพลงเล่าจนเคลิ้มหลับไป ตอนนี้อย่างไรแล้ว ไม่ค่อยได้ฟังเพลงเหล่านั้นอีก

“ฟังแล้วรู้เรื่องไหมจ๊ะ” แม่หันมาถาม “ไหนลองเล่าให้แม่ฟังสิว่าเพลงกล่อมเด็กที่แม่ร้องเมื่อสักครู เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร”

คำพั่งนึ่ง คัดย้อนทวนไปถึงเนื้อเพลงที่แม่เพิ่งร้องจบลง แล้วเธอก็ตอบว่า

“เป็นเรื่องของแม่กำตัวหนึ่ง ที่หลงรักและเลี้ยงลูกของนกกาเหว่าที่มาไข่ทิ้งไว้ให้แม่กาฟัก เพราะคิดว่าเป็นลูกของตัวเอง แม่กาคอยไปหาอาหารมาป้อน พาไปสอนให้หัดบิน แต่แล้ววันหนึ่ง แม่กาก็ถูกนายพรานเฮ้อ ! ไม่เอา หนูไม่เล่าแล้ว มันเศร้าเกินไป น่าสงสารมันนะแม่” คำพั่งพูดเสียงสั่นเครือ และทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ก็พอบอกแล้วอย่างไรล่ะว่า เรื่องของนกกาเหว่ามันเศร้า เศร้ามาตั้งแต่แรกเกิด เกิดมาแม่ก็ไม่เลี้ยง แต่ก็ยังดีที่แม่กาช่วยเลี้ยงให้”

“ทำไมแม่นกกาเหว่าต้องทำอย่างนั้นด้วย ทำไมมันไม่เลี้ยงลูกของตัวเองล่ะพ่อ ทำไมต้องไปทิ้งให้คนอื่นเลี้ยงด้วยครับ” คำปิ่นถามบ้าง

พ่อหัวเราะคำพูดของคำปิ่น แล้วบอกว่า “บางทีอาจเป็นธรรมชาติของนกกาเหว่า เขาว่ากันว่ามันเป็นแบบนี้จริง ๆ สัตว์แต่ละชนิดก็มีธรรมชาติของมัน คนสมัยก่อนเขาสังเกตได้เลยเอามาแต่งเป็นเพลงกล่อมเด็กอย่างไรล่ะ

“แต่คนเรากลับแย้งว่านะคะ” คำพั่งพูดอย่างขุ่นเคือง “ทำไมนายพรานต้องไปยิงกาด้วย นายพรานเป็นคนใจร้าย”

“เป็นธรรมชาติของนายพรานใช่ไหมครับพ่อ” คำปิ่นถาม

คราวนี้พ่อกับแม่หัวเราะพร้อมกันเสียงดัง แม่รีบบอกคำปิ่นว่า “ไม่ใช่เป็นธรรมชาติของนายพรานหรอก แต่นายพรานคือคนที่มืออาชีพล่าสัตว์ สมัยก่อนมีสัตว์ป่าอยู่มากมาย นายพรานก็เลยล่าไปขายและนำมาเป็นอาหารแต่ทุกวันนี้ไม่มีสัตว์ป่าจะให้ล่าแล้วและการล่าสัตว์ป่าก็ผิดกฎหมายด้วย”

“แม่ไปจำเพลงบทนี้มาจากไหนครับ”

“จำมาจากคุณยายของลูกจ๊ะ” แม่ตอบ แล้วหันไปทางพ่อ

“คราวนี้ถึงตาพ่อบ้างละ พ่อช่วยเล่าที่มาของเพลงนี้ให้ลูกฟังหน่อยนะจ๊ะ พ่อเป็นครูรู้เรื่องนี้ดีกว่าแม่”

พ่อยังคงประคองพวงมาลัยรถอย่างระมัดระวัง สายตาจับไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่ แล้วเริ่มต้นเล่าที่มาของเพลงนกกาเหว่า

“เพลงกล่อมเด็กบทนี้เป็นของเก่า” พ่อเล่า “เราบอกไม่ได้หรอกว่าใครเป็นคนแต่งได้แต่งจดจำต่อ ๆ กันมา เอาไว้ร้องกล่อมให้เด็ก ๆ นอนหลับตอนพ่อเป็นเด็ก จำได้ว่าคุณย่าของลูกเคยกล่อมให้พ่อฟังเหมือนกัน หากลูกอยากรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ใ้ค่อยไปหาอ่านเพิ่มเติมในหนังสือ แล้วพ่อจะหาหนังสือมาให้อ่าน”

คำแพงขอบคุณพ่อกับแม่ที่เล่าเรื่องเพลงกล่อมเด็กให้ฟัง เธอตั้งใจว่าเมื่อไปถึงบ้านจะรีบอ่านหนังสือที่พ่อแนะนำและจะให้แม่สอนร้องเพลงนกกาเหว่าให้ได้ ถึงแม้จะเป็นเรื่องเศร้า แต่เธอก็ได้เห็นความรักความเมตตาของแม่ที่มีต่อลูกนกกาเหว่าตัวน้อยทั้งที่ไม่ใช่ลูกในไส้ของตัวเอง

ตลอดทางจนถึงบ้าน คำแพงคอยเฝ้าคิดแต่เรื่องเพลงนกกาเหว่าของแม่ นึกถึงลูกนกกาเหว่ากับแม่กาที่น่าสงสาร ซึ่งถูกนายพรานยิงตายแล้วเธอย้อนนึกไปถึงนกกาเหว่าที่ส่งเสียงร้องเมื่อตอนเช้าตรู่ นกกาเหว่าที่อยู่ในเมืองใหญ่ตัวนั้น

บางทีมันคงจะเหงาและคิดถึงบ้านเหลือเกินแล้ว

Appendix F หนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย

วรรณคดีล้านช้างประถมศึกษาปีที่สาม

บทที่หก หนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย

“กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว....”

เด็กๆ ทุกคนคำพูดประโยคนี้ใช้ใหม่ เมื่อใครสักคนพูดว่า “กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว” นั้นแสดงว่า นิทานแสนสนุกกำลังจะเริ่มขึ้น

แดนก็ชอบคำพูดประโยคนี้ เขาจะตื่นเต้นเสมอเมื่อได้ยิน แดนเป็นเด็กชายช่างคิดฝัน ชอบฟังนิทานเป็นชีวิตจิตใจ โดยเฉพาะนิทานที่เกี่ยวกับตาเล่าให้ฟัง ขณะฟังนิทาน แดนจะนั่งนิ่ง เบิกตาโตแทบไม่กะพริบปีนี้แดนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แล้ว โตมากพอที่จะอ่านหนังสือได้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องให้คนอื่นอ่านให้ฟังอีก แดนชอบอ่านนิทาน และจะมีความสุขมากเมื่ออ่านเจอข้อความที่ว่า “กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว”

ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ แดนจะขลุกอยู่ในห้องหนังสือแทบทั้งวันบ้านของแดนมีห้องหนังสือเล็กๆ มีหนังสือที่พ่อกับแม่เก็บสะสมไว้จำนวนหนึ่ง พ่อของแดนเป็นทหาร ส่วนแม่เป็นบรรณารักษ์ แดนมีพี่สาวชื่อเดือน และมีตากับยายซึ่งมีอายุมากแล้ว

ตาของแดนเป็นหนอนหนังสือ ส่วนยายก็เป็นนักเล่านิทานด้วยแต่พอตาอายุมากขึ้น ตาก็พร่ามัว อ่านหนังสือไม่ค่อยเห็น ตาชอบพูดกับแดนว่า “ตอนที่หลานยังเล็กๆ ตาอ่านหนังสือให้หลานฟัง ตอนนีหลานโตแล้ว ต้องอ่านหนังสือให้ตากับยายฟังบ้าง”

“ผมอ่านหนังสือไม่เก่งเหมือนคุณตาหรอกครับ” แดนบ่นไปถึงแม้เขาจะชอบอ่านหนังสือ แต่ก็ชอบอ่านในใจคนเดียวมากกว่า เพราะหากเขาอ่านผิดก็ไม่มีใครรู้

คืนหนึ่ง พ่อกับแม่และพี่เดือนไปทำธุระต่างจังหวัด ที่บ้านจึงเหลือเพียงแดนกับตาและยาย ก่อนนอน ตาหยิบหนังสือเก่าๆ เล่มหนึ่งมาส่งให้แดน พร้อมกับพูดว่า “อ่านเรื่องนี้ได้ตากับยายฟังหน่อยสิ ตาเคยอ่านมานานแล้ว และยังชอบมันอยู่ ตาคิดว่าหลานก็ควรจะชอบเหมือนกัน”

“ทำไมหรือครับ” เด็กชายถาม

“ก็เพราะเป็นเรื่องที่ดีมากนะสิ โดยเฉพาะตอนที่ตาใช้ที่ค้นหนังสือค้นไว้นะ เป็นตอนที่ตาชอบที่สุด” ตาเน้น พลางขึ้นไปนั่งบนตั่งอย่างสบายใจ ส่วนยายก็นำผ้ามานั่งพับอยู่ใกล้ๆ ยายเป็นคนขยัน เวลาว่างก็นั่งพับผ้า รีดผ้า ช่วยแม่ของแดน

แดนหยิบหนังสือขึ้นมาดู พลิกไปมาอย่างลำบากใจ หนังสือเล่มนี้ไม่หนามากนัก แต่เก่าจนกระดาษซีดเหลือง หน้าปกมีข้อความว่า “บทละครนอกเรื่อง ไชยเชษฐ พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย” เพียงได้อ่านชื่อเรื่อง เขาก็คิดว่าน่าเบื่อแล้ว คงไม่สนุกเหมือนนิทานเกี่ยวกับสัตว์หรือการ์ตูนหรอก

“เป็นเรื่องอะไรหรือครับตา” แดนถาม

“เป็นเรื่องของเจ้าชายตัวน้อยๆ อายุรุ่นราวคราวเดียวกับหลานนี่แหละ” ยายตอบแทนตาด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ก่อนจะพูดต่อไปอีกว่า

“ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายน้อยๆ องค์หนึ่งยังธนูเข้าใส่ศัตรูแต่แทนที่จะทำให้ศัตรูของเขาบาดเจ็บ ลูกธนูที่ยิงไปนั้นกลับกลายเป็นดอกไม้โปรยปรายลงมา เจ้าชายน้อยประหลาดใจมาก และเขายังประหลาดใจมากขึ้นไปอีก เมื่อรู้ว่า คนที่เขายิงธนูใส่ หมายถึงให้ตายนั้น กลายเป็นบิดาบังเกิดเกล้าของเขาเอง”

ยายพูดซ้ำๆ แต่ซัดถ้อยซัดคำ คำพูดของยายทำให้แดนหูฟังขึ้นมาทันที

“นอกจากเจ้าชายตัวน้อยๆ แล้ว เจ้าตาของเจ้าชายก็ใจดีด้วยนะยาย ถึงจะเป็นยักษ์ก็เถอะ ตาพูดเสริม

ยายหันไปยิ้มให้ตาอย่างรู้ทัน “อ้อ ตาคิดว่าตัวเองเหมือนเจ้าตาของเจ้าชายน้อยละสิ ฉันรู้ทันหรือหน้า”

ตาหัวเราะอย่างถูกใจ “นั่นละ เป็นตอนที่ตาคิดว่าดีที่สุดในหนังสือเล่มนี้ ถึงจะเป็นยักษ์แต่เจ้าตาก็ใจดีและรักหลาน ก็เหมือนกับตาคนนี้อย่างไรละ ตาพูดแล้วชี้ที่ตัวเอง จนยายค้อนให้ด้วยความมั่นใจ

แดนหันไปมองตากับยาย ไม่ค่อยเข้าใจว่าทั้งสองพูดเรื่องอะไรกันแต่คิดว่าเรื่องที่ยายพูดน่าสนใจดี

“ยายเล่าให้ฟังดีกว่าครับ” แดนตอรอง “ยายเล่านิทานเมื่อไรก็สนุกเมื่อนั้น ผมชอบให้ยายเล่ามากกว่า”

“นี่ก็เหมือนกัน” ยายว่า “ไม่ต้องมาแก้งขมยายหรอกนะ ยายรู้หรือกว่าหลานอยากฟัง ยายเล่า หลานกับตาคู่นี้พอกันเลย”

“ยายเล่าเรื่องย่อๆ ให้ฟังก่อนก็ได้เนี่ย” ตาแนะ

ยายหยิบผ้าที่พับแล้วนำไปซ้อนกัน ทำท่าอิดออดเหมือนไม่อยากเล่า แต่ในที่สุด แดนก็ได้ ฟังนิทานของยายจนได้

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” ยายเริ่มต้นด้วยคำพูดที่แดนชอบ “ยังมีเมืองๆ หนึ่ง ชื่อว่า เหมันต์ พระราชาผู้ครองเมืองนี้มีนามว่าพระไชยเชษฐ มีพระมเหสีชื่อสุวิญา พระนางเป็นธิดา เลี้ยงของพระยาภัย พระไชยเชษฐยังมีนางสนมอีกเจ็ดคน แต่พระองค์โปรดปรานนางสุวิญา มากกว่าคนอื่นๆ ทำให้นางสนมทั้งเจ็ดเกิดความริษยาและคอยโอกาสใส่ร้ายนางสุวิญาอยู่เสมอ

วันหนึ่งนางสนมทั้งเจ็ดสร้างข่าวลือ ลวงให้พระไชยเชษฐไปคล้องช้างเผือกในป่าใหญ่ ขณะนั้นนางสุวิญามีครรภ์แก่ใกล้คลอด เมื่อนางประสูติพระโอรส สนมทั้งเจ็ดก็ขโมยพระโอรส ไปฝังไว้ แล้วเอาท่อนไม้ท่อนหนึ่งมาวางแทน เมื่อพระไชยเชษฐเสด็จกลับ ก็เข้าใจผิดคิดว่าพระ มเหสีประสูติโอรสเป็นท่อนไม้ จึงขับไล่นางออกจากเมือง นางวิพาร์แม่วซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของนางสุ วิญาได้ไปช่วยโอรสไว้ และพากันกลับไปอยู่กับท้าววิหคผู้เป็นบิดาเลี้ยง ภายหลังพระไชยเชษฐ ทราบความจริงทุกอย่าง จึงรู้สึกสำนึกผิด แล้วออกเดินทางติดตามนางสุวิญากับโอรสเพื่อรับกลับ พระนคร”

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ ยายก็หยุดพับผ้าเสียทีหนึ่ง ตานึกสนุกขึ้นมาบ้าง จึงช่วยเล่าเรื่องต่อ

“พระโอรสองค์นั้นชื่อ นารายณ์ธิเบศร์ อายุประมาณ 7 ขวบ เป็นเด็กน่ารัก กล้าหาญและ เฉลียวฉลาด เจ้าชายน้อยคอยถามพระมารดาอยู่เสมอว่าบิดาที่แท้จริงของตนคือใคร”

ตาพูดแล้วก็คว้าหนังสือจากมือของแดนไปเปิด บอกให้แดนอ่านหน้าที่ค้นเอาไว้ เพราะ เป็นตอนที่กล่าวถึงนารายณ์ธิเบศร์พอดี

คราวนี้เด็กชายไม่อิดเอื้อนอีกแล้ว เขารีบรับหนังสือมาอ่าน เพราะอยากรู้เรื่องเร็วๆ

“พอก่อนๆ” ตาส่งเสียงขึ้น เมื่อแดนอ่านมาถึงตอนนี้

“ทำไมหรือครับตา” ผู้เป็นหลานถาม “ทำไมตาบอกให้หยุดอ่าน”

ตาขยับตัวนั่งตรงแล้วพูดซ้ำอีก “ตรงนี้เป็นตอนสำคัญ หลานต้องอ่านให้คืดนะ อย่าให้ตก หล่นเป็นอันขาด”

แดนยังไม่เข้าใจว่าสำคัญอย่างไร แต่ก็อ่านต่อ อย่างขด้อยขดคืดยิ่งกว่าเดิม

พอแดนอ่านถึงตอนนี้ ยากก็หัวเราะร่วนอย่างถูกใจแล้วว่า “เจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ ของยายช่างฉลาดนัก คูสิ ช่างพูดจากหลักแหลมอะไรอย่างนั้น ทำเอาคนแก่อย่างท้าวสิงหลสะอึก เลยละ”

แดนก็หัวเราะถูกใจ พลังนึกชอบเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ขึ้นบ้างแล้ว แดนพลอดคิดไปว่า เจ้าชายน้อยก็คงคล้ายๆ ตัวเขานั่นเอง

แดนหยุดอ่าน แล้วหันมาพูดกับยาย “เจ้าชายน้อยใจดีนะยายนะ จับสัตว์ได้แล้วปล่อยไปโดยไม่ฆ่า”

“ก็ยายบอกแล้วอย่างไรละ ว่าเจ้าชายน้อยของยายเป็นคนเก่ง ทั้งมีจิตใจเมตตาอีกด้วย”

ยายพูดอย่างชื่นชม พลังส่งขนน้ำเย็นให้คัน ยายชมว่าแดนอ่านหนังสือดีขึ้นมาเยอะ ศัพท์ยากๆ ก็อ่านได้ หนังสือเล่มนี้เป็นวรรณคดีไทยจึงมีศัพท์แสงยากกว่าหนังสือทั่วไป แต่เด็กๆ ควรจะได้รู้จักคำศัพท์เหล่านี้บ้าง

แดนรับน้ำเย็นในขันมาดื่ม น้ำในขันทั้งเย็นทั้งหอมกลิ่นดอกมลิ ยายจะลอยดอกมะลิไว้ในขันน้ำเสมอ ยายบอกว่าคนไทยสมัยก่อนปลูกมะลิโดยไม่คิดขายมาแมลง จึงเก็บดอกมะลิมาลอยน้ำดื่มได้ แต่ทุกวันนี้ชาวสวนมักพ่นยาฆ่าแมลง ดังนั้นหากไม่ปลูกเองก็ไม่ควรนำมาลอยน้ำดื่ม

เมื่อแดนหยุดอ่านหนังสือ บ้านทั้งบ้านจึงเงียบสงัดลงชั่วขณะ จนได้ยินเสียงรถวิ่งมาจากถนนหน้าปากซอยและเสียงสุนัขเห่ามาจากบ้านใกล้ๆ แสงไฟจากโคมในห้องสว่างนวล ส่องให้เห็นร่างเล็กๆ ของแดนที่นั่งอยู่ใกล้ยาย ถัดออกไปตายังนั่งบนตั่งอย่างสบายอารมณ์

แดนเริ่มต้นอ่านหนังสือ เรื่องที่เขาอ่านต่อเพิ่มความสุขมากขึ้น แดนนึกเห็นภาพเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ขี่ม้าไล่ต้อนฝูงสัตว์อย่างองอาจแวดล้อมด้วยเหล่าทหาร และผู้ติดตามตัวเล็กๆ ซึ่งเป็นเด็กวัยเดียวกัน ทันใดนั้น เจ้าชายก็หยิบธนูมาขึ้นสายแล้วยิงไปที่ต้นรังใหญ่ เสียงลูกธนูแหวกอากาศก็อังกัมปนาทไปทั้งป่า จนทำให้พระไชยเชษฐาและพี่เลี้ยงที่อยู่ในบริเวณใกล้ๆ พากันตระหนกตกใจ และชวนกันออกค้นหาที่มาของเสียงด้วยความสงสัย จนกระทั่งได้พบพระนารายณ์ธิเบศร์กับเหล่าทหารตัวน้อยๆ เนื้อความในหนังสือตอนนี้กล่าวว่า

เหตุการณ์ในเรื่องเริ่มตึงเครียดมากขึ้น เมื่อแดนอ่านมาถึงตอนนี้เด็กชายใจเต้นแรง รู้สึกตื่นเต้นเหมือนกำลังอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย พระนารายณ์ธิเบศร์กำลังโกรธจัด ออกคำสั่งให้ทหารไปจับตัวคนเหล่านั้นมาให้ได้ โดยหารู้ไม่ว่า หนึ่งในนั้นคือพระบิดาของตัวเองเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ช่างน่าระทึกใจเสียจริงๆ

เสียงยายกระแอมขึ้นเบาๆ ทำให้ความคิดคำนึงของแดนหยุดชะงัก ยายบอกว่าตึกแล้ว ให้หยุดอ่านก่อน คืนพรุ่งนี้ค่อยมาอ่านต่อกันใหม่

“น่าจะอ่านต่อให้จบนะครับ” แดนบอก เขาอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

“เข้านอนก่อนเถอะเจ้าหนู” ยายบอกแดนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เด็กๆ ควรเข้านอนแต่หัวค่ำ คืนเช้าขึ้นมาก็ได้สดชื่นแจ่มใส”

แดนสอดที่คั่นหนังสือคั่นหน้าให้อ่านค้างไว้ พร้อมกับปิดหนังสืออย่างเสียดาย เขาสัญญา กับตัวเองว่า พรุ่งนี้จะรีบตื่นมาอ่านต่อให้จบ

ยายก็รีบเก็บผ้าที่พับไว้ไปใส่ตู้อย่างเป็นระเบียบ ส่วนตาเงิบเสียงไปนานแล้ว แดนหัน ไปมอง เห็นตานอนหลับอย่างมีความสุข

เช้าวันต่อมา อากาศสดชื่นแจ่มใส แดนตื่นแต่เช้า แต่ก็ยังช้ากว่าตากับยายที่ตื่นขึ้นมา ทำงานก่อนแล้ว เด็กชายรีบเก็บที่นอนให้เรียบร้อยแล้วกระวีกระวาดไปอาบน้ำแต่งตัว แม้จะเป็น วันอาทิตย์ ไม่ต้องไปโรงเรียน แต่แดนก็รีบอาบน้ำแต่งตัวเหมือนเช่นทุกๆ วัน

ยายกำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว ส่วนตาก็กำลังรดน้ำต้นไม้อยู่ในสวนหน้าบ้าน อาบน้ำเสร็จ ยายก็เรียกให้แดนมากินข้าว เช้านี้ยายทำข้าวผัดกับแกงจืดและไข่ดาว แดนกินอาหารเช้าอย่างเร่ง รีบ ขณะใจยังจดจ่ออยู่กับเรื่องเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ เขาตั้งใจว่าวันนี้จะต้องอ่านตอนต่อไป ให้จบ อยากรู้ว่าเมื่อนารายณ์ธิเบศร์กับพระไชยเชษฐาได้พบกันเรื่องราวจะเป็นอย่างไร

เมื่อกินอาหารเช้าเสร็จ แดนเข้าไปในห้องหนังสืออีกครั้ง เขารีบคว้าหนังสือมาเปิดหน้าที่ คั่นไว้ และลงมืออ่านคนเดียว โดยไม่มียัยกับตามานั่งฟังเหมือนคืนก่อน เขาเริ่มต้นอ่านตอนที่ พระนารายณ์ธิเบศร์สังหารเด็ก ให้ไปจับพระไชยเชษฐาและพี่เลี้ยงมาลงโทษ

อ่านได้ถึงตอนนี้ แดนก็หยุดแล้วนั่งอมยิ้มอยู่คนเดียว นึกเห็นภาพเจ้าชายน้อยที่แสดง อาการป็นปึงกับพระไชยเชษฐาก็อดขำไม่ได้แต่พระไชยเชษฐา ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ก็เหมือนจะเข้าใจดี แทนที่จะโกรธก็กลับเอ็นดูมากขึ้นอีก

แดนตื่นแต่ใจหายใจไม่ทั่วท้อง เมื่ออ่านตอนที่พระกุมารน้อย นารายณ์ธิเบศร์ยังธนู หมายล้างชีวิตของพระไชยเชษฐาผู้เป็นบิดา แดนรู้สึกว้าวเจ้าชายน้อยไม่น่าจะทำแบบนี้ แต่แล้วเขา กลับโล่งใจ เพราะลูกธนูที่ยิงออกไปกลายเป็นดอกไม้ ไม่ทำอันตรายแก่ใคร แดนคิดว่า นี่เอง กระมังที่ทำให้ตากับยายชอบเนื้อเรื่องตอนนี้ ไม่น่าเชื่อว่าลูกธนูที่ยิงออกไปจะกลายเป็นดอกไม้ไป เสียได้ แต่เมื่ออ่านต่อไปอีกหลายคำกลอนแดนก็ยังประหลาดใจมากขึ้น

แดนละสายตาจากตัวหนังสือชั่วขณะ หลับตาลง แลเห็นภาพพระไชยเชษฐากำลังเงื้อมมือ ไปยังเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ ช่างเป็นภาพที่ดูน่ากลัว เหมือนการต่อสู้กันในสนามรบ แต่น่า ประหลาดเหลือเกินลูกธนูของฝ่ายหนึ่งยิงออกไปกลายเป็นดอกไม้ ของอีกฝ่ายก็กลายเป็นอาหาร หวานหวาน นี่ก็ภาพที่แดนไม่เคยเห็นหรือได้อ่านจากหนังสือเล่มใดมาก่อน เขาคิดต่อไปอีกว่า จะ วิเศษเพียงไรนะ หากคนในโลกนี้ยิงดอกไม้และขนมใส่กัน แทนการยิงปืนและระเบิดทำร้ายกัน และกันเหมือนที่เขาได้ดูจากข่าวโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

เด็กชายยังจดจ่ออยู่กับเรื่องราวในหนังสือ แล้วอ่านต่ออีก คราวนี้ดูเหมือนทุกอย่างจะ ดำเนินไปด้วยดี

เมื่ออ่านหนังสือมาถึงตอนสุดท้าย ก็สายมากแล้ว แดนยังไม่ปิดหนังสือในทันที เรื่องราวนี้จบลงเมื่อพ่อกับลูกซึ่งจากกันได้พบและเข้าใจกัน ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นไปในทางที่ดี อีกไม่นานพระไชยเชษฐาก็คงได้พบนางสุวิธยา พ่อแม่ลูกที่พลัดพรากจากกันเพราะความเข้าใจผิด ก็จะได้อกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง

แดนรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก หนังสือเก่าของตาเล่มนี้ทำให้เขาสนุกและมีความสุขมากทันใดนั้น แดนเกิดความคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาเขาเก็บหนังสือ แล้วรีบไปหากระดากับดินสอมาจดสิ่งที่เขาคิดได้

แดนเขียนแล้วเขียนอีก แก่ใจจนพอใจ จากนั้นก็คัดลอกลงกระดาษแผ่นใหม่ เขาตั้งใจคัดลายมือ แดนคัดลายมือได้สวย ตัวหนังสือของเขาบรรจงและเป็นระเบียบ มีช่องไฟได้ระยะสม่ำเสมอ เหมือนทหารยืนเข้าแถวในตอนเช้า เขาตั้งใจว่า จะให้พ่อกับแม่และพี่เดือนได้อ่านในตอนกลับมา

Appendix G วิชาเหมือนสินค้า

วรรณคดีลำนำชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า

บทที่สาม วิชาเหมือนสินค้า

บางวันชาลียากไปโรงเรียน แต่บางวันเขาก็อยากอยู่บ้าน บางครั้งชาลีสู้สึกว่าที่บ้านน่าอยู่กว่าที่โรงเรียนเป็นไหนๆ ที่บ้านมีเกมคอมพิวเตอร์ให้เล่น มีขนมอร่อยๆที่แม่เตรียมไว้ให้กิน แต่ที่โรงเรียนของชาลียังแต่เรียนหนังสือและต้องทำแบบฝึกหัดแถมยังมีการบ้านต้องกลับมาทำอีกด้วย

บางครั้ง ชาลีย่อยากทำการบ้าน การบ้านทำให้เขาไม่มีความสุข ไม่เหมือนเล่นเกมคอมพิวเตอร์ หลายวันแล้วที่เขาไม่ได้เล่นเกม ชาลีสู้สึกว่าหากไม่ได้เล่นเกมคอมพิวเตอร์ ก็เหมือนกับขาดบางสิ่งบางอย่างไป

“เด็กๆควรจะเล่นเกมบ้าง” ชาลิดคิด “เล่นเกมสนุกกว่าเรียนหนังสือ เด็กๆเขาชอบเล่นเกมกันทั้งนั้น” ชาลียเดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ เข้าเว็บไซต์ที่ชอบเข้าไปเล่น

“สวัสดีจะชาลี” ทันทีที่เว็บไซต์เปิดขึ้น ชาลียก็ได้ยินเสียงทักทายที่คุ้นหู

ชาลียหัวเสีย เมื่อเห็นเด็กชายผมแกละหน้าทะเล้น แทนที่จะเป็นเกมที่เขาอยากเล่น

“เข้ามาได้อะไร” เขาถามอย่างแปลกใจ “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมาหาเธอสักหน่อย”

“แต่เธอก็เข้ามาแล้ว” ผมแกละหัวเราะ “เธอคงคิดถึงฉันใช่ไหมล่ะ คงอยากมาทอ้งโลกวรรณคดีกับฉันอีกจริงไหม”

“ไม่ ตอนนี้ฉันอยากจะเล่นเกมเท่านั้น” ชาลียู้สึกหงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะ

เด็กชายผมแกละไม่ต่อล้อต่อเถียง แต่ทอ้งคำประพันธ์ให้ฟังแทน...

เสียงของเด็กชายผู้มาจากโลกวรรณคดีดังเจื้อยแจ้ว ชาลีแก่งทำเป็นหูทวนลม เขายังนั่งเฉยอยู่ กระทั่งผมแกละว่าต่อไปอีก...

เด็กชายนักเล่นเกมคอมพิวเตอร์เงยหน้าขึ้นมาจ้องจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง คราวนี้เขาเห็นเพื่อนจากโลกวรรณคดี ส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้ ชาลียิ้มตอบ ทำทางแหม่ใสขึ้นกว่าเดิม

“เธอต้องอะไรให้ฉันฟังอีกละ ผมแกละ” เขาถาม “ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน มาจากหนังสืออะไรหรือ”

“จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยสมัยก่อน เขาให้นักเรียนท่องเป็นบทอาขยาน ฉันก็เคยท่องจนจำได้” ผมแกละชี้แจง

“เธอสอนให้ฉันท่องบ้างสิ” ชาลีพูด เขาลืมเรื่องเกมคอมพิวเตอร์ไปชั่วขณะ

ผมแกละยิ้มพอใจ ภาพของเขาหายไปจากจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ก่อนจะมีภาพเรือสำเภาลำใหญ่ปรากฏขึ้นมาแทน เรือลำนั้นกางใบ ระโยงระยางค์บนเรือ มีลูกเรืออยู่หลายคน ต่างคนต่างช่วยกันทำงาน เสียงกู่ตะโกน ดังโหวกเหวก พวกเขากำลังลำเลียงสินค้าขึ้นบนเรือ มองออกไปรอบๆ เห็นท้องทะเลสีครามกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา นกนางนวลฝูงใหญ่บินร่อนฉวัดเฉวียนไปมาอยู่บนท้องฟ้า

ชาลีตื่นตื่นอย่างบอกไม่ถูกอีกครั้งหนึ่งที่เด็กชายรู้สึกราวกับว่าหลุดเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริงๆ เขาเห็นเด็กชายผมแกละเล่นอยู่บนเรืออย่างสนุกสนาน แต่คราวนี้เขาไม่ได้เอาม้าก้ากล้วยมาด้วย

“ขึ้นมาสิ ชาลี” ผมแกละยื่นหน้ามาตะโกนเรียก “เรือกำลังจะออกจากท่า เราจะออกเดินทางไกลกันแล้ว”

เสียงเป่าสัญญาณดังมาจากเรือลำใหญ่ ส่งเสียงเตือนว่าเรือกำลังจะออกจากท่า ลูกเรือกำลังช่วยกันถอนสมอ และกางใบเรือ ชาลีกระโดดตัวลอยขึ้นไปบนเรือลำนั้น ผมแกละรีบวิ่งมาจูงแขนของเขาออกไปยืนที่กราบเรือด้านหนึ่ง มองลงไปข้างล่าง เห็นคลื่นทยอยเข้ากระแทกลำเรือเป็นระลอกๆ กลิ่นคาวน้ำเค็มโชยเข้ามาเตะจมูก

“เราจะไปไหนกันหรือ” ชาลีถามอย่างตื่นเต็น

“ไปหาวิชา” เด็กชายโบราณบอก “แต่เราต้องเดินทางไกลและยากลำบาก”

“มีอันตรายไหม” ชาลียังไม่มั่นใจ

“ไม่หรอกจ๊ะ” ผมแกละพูด

“การออกไปหาวิชาไม่ใช่สิ่งที่อันตราย แต่เราต้องมีความเพียร”

ผมแกละยังไม่ทันจบ เสียงเป่าสัญญาณก็ดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับที่ชาลีรู้สึกว่ เรือลำนั้นค่อยๆ หันหัวและเคลื่อนออกจาก ท่าอย่างช้าๆ

“เธอได้ยินอะไรไหม” เด็กชายผมแกละหันมาถาม

“ไม่” ชาลีบอก

“ลองตั้งใจฟังสิ หากเธอตั้งใจก็จะได้ยินเสียงนั้น”

ชาลีทำตามที่เพื่อนจากโลกวรรณคดีบอก และแล้วเขารู้สึกคล้ายกับว่า ได้ยินเสียงใครบางคนกำลังท่องบทร้อยกรองดังมาจากที่ไกลๆ...

เสียงท่องบทอาขยานนั้นก้องกังวาน ไพเราะ มีจังหวะและท่วงทำนองน่าฟัง ชาลีรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับเสียงนั้น เหมือนว่าเขากำลังนั่งอยู่บนเรือที่กำลังแล่นไปในท้องทะเลนั้นจริงๆ

เด็กชายคิดตามถ้อยคำในบทร้อยกรอง ผู้แต่งเปรียบเทียบการเรียนรู้วิชาว่า เหมือนกับการออกไปหาสินค้าที่มีค่าที่อยู่แดนไกล ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เพื่อจะได้สินค้าเหล่านั้นมา ผู้แต่งยังเปรียบอีกว่า

ร่างกายของเราเป็นเหมือนเรือสำเภาลำใหญ่ ที่มีส่วนต่างๆของร่างกาย เหมือนส่วนประกอบของเรือ และทำให้เรือลำนั้นแล่นไปในท้องทะเลอันกว้างใหญ่ได้...

นี่ถึงบทร้อยกรองท่อนนี้ ชาลียิ้มอย่างเหนียวอาย เมื่อหันไปมองในจอคอมพิวเตอร์อีกที ก็เห็นผมแกละยื่นหน้าทะเล้นอิมให้ก่อนแล้ว

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือจะ ชาลี” ผมแกละถาม

“ไม่บอก” ชาลีตอบ

“ถึงเธอไม่บอก แต่ฉันก็รู้แหละว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่”

“ฉันคิดอะไรหรือ” ชาลีถามย้อนกลับไปบ้าง

“ไม่บอก ผมแกละพูด” ก่อนจะหายกลับไปสู่โลกวรรณคดีของเขาอีกครั้ง...

Appendix H คนเป็นที่พึ่งแห่งตน

วรรณคดีลำนำนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า

บทที่ห้า คนเป็นที่พึ่งแห่งตน

“โลกนี้มีแต่การบ้าน” เด็กหญิงมะปรางคิด ขณะที่ยังไม่ออกว่าจะทำการบ้านวิชาภาษาไทยได้อย่างไร เวลาก็น้อย เธอคงไม่สามารถทำให้เสร็จก่อนกำหนดอย่างแน่นอน

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เป็นวันหยุดพักผ่อนประจำสัปดาห์ แต่มะปรางไม่ค่อยได้พักผ่อน เพราะต้องรีบทำการบ้านหลายวิชา ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย

“ฉันจะทำอย่างไรดี” มะปรางคิดไม่ออก แม้ว่าเธอจะชอบเรียนภาษาไทย แต่การบ้านวิชาภาษาไทยก็ไม่ใช่ว่าเรื่องกล้วยๆ ถึงกระนั้นเธอก็ตั้งใจจะทำให้เสร็จในช่วงโมงเรียนภาษาไทยเมื่อบ่ายวันศุกร์ที่ผ่านมา คุณครูประจำวิชาสั่งให้นักเรียนไปแต่งกลอนสอนใจมาคนละหนึ่งเรื่อง

“จะแต่งเรื่องอะไรก็ได้ ขอให้เป็นสุภาษิตสอนใจก็แล้วกัน” มะปรางนึกถึงคำสั่งของคุณครู

“คุณครูนะคุณครู” แม้มะปรางจะรักคุณครู แต่ขณะนี้เธอกำลังท้อใจจึงเดินไปรำพึงไปจนคุณยายที่นั่งอยู่ในบ้านบอกว่า “ยายเวียนหัวแล้ว”

“ก็หนูคิดไม่ออกนี่คะ” มะปรางแก้ตัว

มะปรางเป็นเด็กกำพร้าแม่ เธออยู่กับยายสองคนส่วนพ่อของมะปรางไปทำงานต่างจังหวัด นานๆจะกลับมาบ้านสักครั้งหนึ่ง เวลาเธอมีปัญหาเรื่องทำการบ้าน จึงไม่รู้ว่าจะไปปรึกษาใครดี

“ไปหาเพื่อนสิ” ยายแนะนำ “ไปปรึกษากับเพื่อน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ เรื่องบางเรื่องถ้าคิดคนเดียวไม่ได้ ก็ต้องมีเพื่อนช่วยกันคิด”

คำพูดของยายทำให้มะปรางคิดได้ เธอนึกถึงชาลิขึ้นมาทันที ชาลิมีเพื่อนเป็นผู้รอบรู้ เขาคณนั้นคือเด็กชายผมแกละ ผู้มาจากโลกวรรณคดีดอตคอมนั่นเอง บางทีผมแกละอาจช่วยเธอได้

มะปรางยิ้มอย่างดีใจ รีบขออนุญาตยายไปหาชาลิ เมื่อไปถึงก็พบชาลินั่งหน้าละห้อยอยู่หน้าบ้าน

“เธอไม่สบายหรือจะชาลิ” เด็กหญิงถาม

“เปล่า” ชาลิตอบ “ฉันแต่งกลอนไม่ได้ ฉันนึกไม่ออก เวลาเรียนในชั้นครูก็แนะนำแล้ว แต่พอเป็นการบ้าน ให้ฝึกแต่งเอง ฉันแต่งไม่ได้”

“ฉันก็เหมือนกัน” มะปรางบอก

“แล้วเราจะทำอย่างไรดีล่ะ” ชาลิหันมาปรับทุกข์

“นี่แหละที่ทำให้ฉันต้องมาหาเธอ” มะปรางว่า “เราไปหาผมแกละกันเถอะ ฉันคิดว่าผมแกละจะช่วยเราได้”

พอได้ยินมะปรางพูดอย่างนั้น ชาลิก็ยิ้มออกมาได้ ไซลิ เขาส้มผมแกละเสียสนิท เรื่องแค่นี้ผมแกละต้องช่วยเราได้แน่นอน

ทั้งสองไม่รอช้า ชาลิชวนมะปรางเข้าไปในบ้าน เขารีบเปิดคอมพิวเตอร์เข้าเว็บไซด์ *โลกวรรณคดีดอตคอม* (<http://www.lokwannakadi.com>) ทันที รอไม่ถึงอึดใจ ผมแกละก็ควมมำก้านกล้วยมาทักทายเสียใส

“สวัสดิ์จะชาติ สวัสดิ์จะมะปราง วันนี้มากันพร้อมหน้าพร้อมตาเลยนะ” เด็กชายผู้จ๋มว้า ก้านกล้วยตกท่ายเลียงไส ชาติกับมะปรางตกท่ายตอบไปอย่างหงอยๆ ทั้งคู่ยังคงหน้าละห้อย พอกัน

“ดูท่าทางพวกเธอจะไม่สบาย” ผมแกละสังเกตเห็น “เป็นอะไรกันหรือจ๊ะ”

“ฉันทำการบ้านไม่ได้” มะปรางรีบบอก “ชาติก็เหมือนกัน เราจึงมาหาเธอไงล่ะ ให้เธอ ช่วยแต่งกลอนสุภาภิตให้จะได้ไหมจ๊ะ”

“ทำไมพวกเธอไม่แต่งกันเองล่ะ” ผมแกละถาม

“ก็อยากแต่งเองเหมือนกัน แต่ตอนนี้ยังคิดไม่ออก” ชาติพูด

“เลยมาขอให้เธอช่วยยังงี้ล่ะ” มะปรางตอบแทนชาติ “เธอเป็นผู้รอบรู้ไม่ใช่หรือ เธอ รู้จักวรรณคดีทุกเรื่องนี่นา”

“ฉันอาจช่วยเธอได้บางเรื่องเท่านั้นนะ” ผมแกละพูด “แต่รอสักครูก็แล้วกัน”

ทั้งชาติและมะปรางต่างยิ้มด้วยความดีใจ เด็กชายผมแกละหายไปจากจอคอมพิวเตอร์ ชั่วขณะ อึดใจหนึ่ง บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก็ปรากฏตัวหนังสือเคลื่อนไหวขึ้นมาช้าๆ ข้อความที่แสดง ผ่านทางหน้าจอ นั้นเป็นบทกลอนสุภาภิต ชื่อว่า **คนเป็นที่พึ่งแห่งตน**

ชาติกับมะปรางอ่านกลอนในจอคอมพิวเตอร์ตามไปพร้อมกัน พออ่านจบ มะปรางก็หัน มามองหน้าชาติอยู่พักใหญ่

“มีอะไรหรือจ๊ะมะปราง” ชาติสงสัยในท่าทีของเพื่อน “ทำไมเธอเอาแต่จ้องหน้าฉัน”

“เธอเข้าใจความหมายของกลอนบทนี้ไหม” มะปรางถาม “ลองอ่านบทแรกดูสิ”

“เข้าใจ” ชาติพยักหน้ารับ “ฉันพอเข้าใจอยู่ว่า บทกลอนนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร ผมแกละ เอากลอนนี้มาให้อ่าน เพื่อบอกอะไรบางอย่างหรือเปล่า”

มะปรางเงียบไปเพราะกำลังใช้ความคิด เธอกลับไปอ่านกลอนในจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง เป็นทำนองเสนาะ ชาติก็อ่านคลอตามเบาๆ

“ฉันจะกับบ้านแล้วละชาติ” อ่านจบ มะปรางก็รีบหันมาบอก

“ทำไมถึงรีบกลับล่ะ” ชาติสงสัย “ไม่รอให้ผมแกละกลับมาก่อนหรือ”

“ไม่รอแล้วล่ะ” มะปรางว่า “ฉันจะรีบกลับไปแต่งกลอนส่งครู ไม่ต้องรอให้ผมแกละ ช่วยอีกแล้ว”

“ก็เธอแต่งกลอนไม่ได้ไม่ใช่หรือ” ชาติถาม

“อย่าลืมนะ ชาติ **คนเป็นที่พึ่งแห่งตน** อย่งไรล่ะ”

มะปรางตอบเลียงไส ก่อนขอตัวกลับบ้าน ปล่อยให้ชาตินั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์อีกพักใหญ่ แล้ว ชาติก็ลงมือแต่งกลอนด้วยตัวเอง

Appendix I เหตุการณ์ในบ้านสวน

วรรณคดีลำนำนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า

บทที่เจ็ด เหตุการณ์ในบ้านสวน

“คำคืนเดือนฉายนอนหนุนตักยาย แล้วฟังนิทาน”

มะปรางชอบท่องร้อยกรองท่อนนี้ เธอมักท่องในใจ ขณะทำงานบ้านหรือเวลาเดินไปโรงเรียน

ร้อยกรองท่อนนี้ มะปรางแต่งไว้นานแล้ว แต่ไม่เคยจบเสียที แต่งได้เพียงสามวรรคแรกเท่านั้น ถึงมะปรางจะแต่งไม่จบ แต่เธอก็ชอบมาก นึกถึงทีไร รู้สึกอบอุ่นและมีความสุข อบอุ่นเหมือนได้นอนหนุนตักยายอย่างไรรออย่างนั้น

“ชื่อเธอเหมือนชื่อคนสมัยก่อน” ผมแกะและเคยออกปากชม เมื่อเจอมะปรางครั้งแรก “ฟังดูเป็นไทยดี”

มะปรางยิ้มเงินๆให้ผมแกะ เวลาเห็นหน้าผมแกะที่ไร่มะปรางนึกไปถึงบทร้องเล่นบทหนึ่งทุกทีไป

“ผมแกะมาแวะทำน้ำ”

“เธอล้อผมแกะอยู่ในใจ แต่จำได้แค่นี้เอง ตอนเธอเด็กๆ ยายเคยร้องกล่อมให้นอน ยายชอบร้องเพลงกล่อมให้เธอหลับ แต่มะปรางก็เป็นเด็กหลับยาก ยายร้องเพลงกล่อมเด็กจนหมดแล้ว ก็ยังไม่หลับ ยายเลยต้องร้องเพลงอื่นๆให้ฟังเท่าที่นึกได้ “ร้องจนหมดไส้หมดพุง” เหมือนที่ยายว่านั่นแหละ นี่เองที่ทำให้มะปรางนึกไปอีกว่า ในท้องของยายคงเต็มไปด้วยเพลงกล่อมเด็ก เพลงร้องเล่น และสารพัดเพลงรวมกันอยู่ในนั้น พอเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ชาลีกับผมแกะฟัง ทั้งคู่ก็หัวเราะกรืนเกรง

“คนแต่ก่อนก็เหมือนยายของเธอนี่แหละจ๊ะ” ผมแกะเสริม “ชอบจำโน่นจำนี่ ต่างกับคนสมัยนี้จำอะไรไม่ค่อยจะได้”

“แสดงว่าผมแกะเป็นคนสมัยก่อนนะสิ” มะปรางว่า

ผมแกะหัวเราะ จนแกะสองข้างสะบัดไปมา แล้วบอกกับมะปรางว่า “แล้วแต่จะคิด”

“เล่าเรื่องคนสมัยก่อนให้ฟังบ้างสิ ผมแกะ” ชาลีนึกสนุก อยากฟังเรื่องเล่าของผมแกะบ้าง

ตอนนั้น มะปรางอยู่ที่บ้านของชาลี พวกเขาทั้งหมดกำลังอยู่ในโลกวรรณคดีดอตคอม (<http://www.lokwannakadi.com>) มะปรางจำได้ว่าเหมือนเธอกับชาลีกำลังเดินตามผมแกะเข้าไปในบ้าน สวนแห่งหนึ่ง สวนแห่งนั้นร่มครึ้มไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ ทั้งที่มะปรางรู้จักและไม่

รู้จัก มีทั้งหมาก มะพร้าว มะม่วง มะเฟือง มะไฟ และยังมีมะปรางต้นใหญ่ที่กำลังออกลูกเต็มต้น ใจกลางสวนเป็นบ้านเรือนไทยหลังใหญ่ บนบานเรือนมีกระถางต้นไม้ที่ตัดเป็นรูปทรงต่างๆ คุ้ม รื่นน่ายุเหมือนบ้านของขุนช้าง ที่เธอเคยอ่านพบใน **เสภาขุนช้างขุนแผน**

“บ้านของใครหรือจะ ผมแกละ” มะปรางถามด้วยความอยากรู้ เธออยากขึ้นไปเยี่ยมชมบ้าน หลังนั้นเหลือเกิน

“นี่แหละเรือนไทย” ผมแกละแนะนำ “คนไทยสมัยก่อนมักอยู่บ้านแบบนี้ เป็นบ้านที่อยู่ ใต้เงาแมกไม้ ร่มรื่นสบายดี เรียกว่า ‘เรือน’”

“เราเข้าไปดูกันได้ไหม” ชาลีถามบ้าง “ฉันอยากรู้ว่าคนไทยสมัยก่อนหน้าตาเป็น อย่างไร ใจดีหรือใจร้าย”

ตอนที่เธอกับผมแกละและชาลีไปที่เรือนไทยกลางสวนนั้น เป็นเวลาบ่ายคล้อย เจ้าของ กำลังนั่งพักผ่อนอยู่บนเรือน เสียงนกเขาชาวที่เลี้ยงไว้ในกรงขังกรู สุntaxไทยหลังอานสองตัวที่ นอนอยู่ใต้ถุน ผงกหัวขึ้นมาดู แล้วก็ล้มตัวลงนอนต่อเหมือนวงนอนเสียเต็มประดา

เด็กๆ ยังรื้ออยู่หน้าเรือน ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงอ่านหนังสือดังเจื้อยแจ้วมาจากในเรือน หลังใหญ่ คนอ่านคงเป็นเด็กผู้หญิงอายุไล่เลี่ยกับมะปราง เสียงเธอดังฟังชัด และอ่านออกเสียงได้ คล่องแคล่ว ไม่ตะกุกตะกัก

มะปรางตั้งใจฟัง และจำได้ว่า เป็นบทร้อยกรองที่เธอเคยท่องนั่นเองบทร้อยกรองนี้ชื่อว่า **ผู้รู้เป็นผู้เจริญ...**

“เธอได้ยินใช่ไหมมะปราง” ชาลีว่าอย่างตื่นเต้น “นี่เป็นบทร้อยกรองที่เราท่องนี่นา เป็น บทที่สอนให้เรารู้จักค้นคว้าหาความรู้”

มะปรางพยักหน้า แล้วออกเสียงท่องคลอตามเสียงเด็กผู้หญิงบนเรือนไทยไปเบาๆ

ผมแกละปรบมือให้มะปรางอย่างถูกใจ เสียงปรบมือของเขาทำให้หมาหลังอานคู่ นั้น สะดุ้งตื่น กราวนี้มันลุกขึ้น และส่งเสียงเห่ากระ โหกอย่างเอาเป็นเอาตาย พร้อมกับพุ่งรี่เข้ามายังเด็ก ทั้งสามอย่างประสงคร้าย

มะปรางจำไม่ได้หรอกว่า เธอออกมาจากบ้านสวนในร่มไม้นั้นได้อย่างไร และตั้งแต่ตอน ไหน รู้ตัวอีกที ก็ต่อเมื่อพากันมานั่งหอบลินห้อยอยู่ใต้ต้นมะม่วงใหญ่ริมท้องร่องแห่งหนึ่ง

“เกือบไป” ผมแกละพูดปนเสียงหอบ ผมแกละไม่สวมเสื้อ เวลาเหนียวหอบจึงเห็นแนว ซี่โครงของเขาปะเียบขึ้นลงดูน่าขัน

“ก็เธอนั่นแหละที่ทำให้หมามันตื่น” มะปรางว่า

“ขอโทษที่ฉันล้มตัวไป เลยปรบมือให้เธอดังไปหน่อย” ผมแกละพูดเสียงอ่อย

ทั้งสามพากันหัวเราะ เมื่อนึกถึงวินาทีอันตรายที่รอดพ้นมาได้อย่างหวุดหวิด

“ไหนว่าผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญอย่างไรล่ะ” ชาลีพูด “แสดงว่าพวกเราไม่รู้ดีเรื่องหมาหลังอานนั่นใช่ไหม”

“เมื่อไม่รู้ก็ต้องไปค้นคว้าหาความรู้กันไป จริงไหมจ๊ะ” ผมแกะหลอดเสริม แล้วหันมาทำหน้าทะเล้นใส่เด็กหญิง

“เรื่องหมาหลังอานนี่นะ” มะปรางโวยวายเสียงลั่น แต่แล้วก็ต้องปิดปากแทบไม่ทัน เมื่อได้ยินเสียงหมาเห่ากรรโชกดังซ้ำขึ้นอีกหน

นึกถึงเหตุการณ์ตอนนี้ขึ้นมาทีไร มะปรางยังหวาดเสียวไม่รู้หาย

Appendix J ชมรมคนรักวรรณคดี

วรรณคดีลำนานชั้นประถมศึกษาปีที่หก

บทที่หนึ่ง ชมรมคนรักวรรณคดี

วันที่ฉันคิดถึงเธอมากที่สุด

ผลแกะเพื่อนรัก

นานแค่ไหนแล้วนะที่เราไม่ได้พบกัน รู้ไหมว่าฉันคิดถึงเธอมากเพียงไร ฉันพยายามเข้าไปหาเธอใน โลกวรรณคดีคอม (http://www.lokwannakadi.com) หลายครั้ง แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ยอมออกมาพบฉันอีก ฉันรู้แน่ๆว่านี่คือความตั้งใจของเธอ ฉันยังไม่ลืมหรือว่า เธอเคยพูดกับฉันว่าอย่างไรบ้าง

“เธอโตแล้วชาลี เธอควรจะได้เรียนรู้ตัวเอง โดยไม่ต้องให้ฉันคอยช่วยเหลืออีก คนเราต้องเรียนรู้และพึ่งตัวเองใช่ไหม”

นี่คือสิ่งที่เธอได้กล่าวแก่ฉันในวันที่เราจากกัน นั่นคือวันที่แสนเศร้าในชีวิตของฉันอีกวันหนึ่งแต่คำพูดของเธอก็ทำให้ฉันต้องกลับมาคิดคำพูดเหล่านั้นยังก้องกังวานอยู่ในความทรงจำของฉัน ยามอยู่คนเดียวฉันได้ยินเสียงอ่านทำนองเสนาะดังเจื้อยแจ้วอยู่ในหัวฉัน เสียงขับขานวรรณคดีอันไพเราะภาพของตัวละครตัวแล้วตัวเล่าจากรรรณคดีไทยผุดพราวขึ้นในความคิดหลับตาลงครั้งใด ก็เห็นภาพตัวเองท่องเที่ยวไปในโลกวรรณคดีอันกว้างใหญ่ มีเด็กชายผมแกะจะเข้ามาใกล้ฉันให้น้ำนั้น... มะปรางกำลังวิ่งตามมาติดๆ พวกเรากำลังจะพากันท่องไปยังอุทยานแห่งวรรณคดีอันแสนรื่นรมย์ของเธออย่างไรล่ะ

ปีนี้นฉันอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่หก แล้ว เล่นเกมคอมพิวเตอร์น้อยลงและอ่านหนังสือมากขึ้น เมื่อมีเวลาว่าง ฉันจะเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุดของโรงเรียน ฉันได้อ่านหนังสือวรรณคดีอีกหลายเรื่อง และมีความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเพิ่มมากขึ้น ผลแกะเพื่อนรัก ฉันอยากบอกเธอ

ว่า ฉันได้ค้นพบความจริงอย่างหนึ่งว่า วรรณคดีไทยไม่ใช่หนังสือโบราณที่อ่านยากอย่างที่หลายคนคิด เรื่องในวรรณคดีล้วนน่าสนใจมีภาษาที่ไพเราะและมีข้อคิดที่เป็นประโยชน์ ฉันอยากให้เพื่อนๆ ทุกคนหันมาสนใจวรรณคดีไทย และอ่านหนังสือประเภทนี้ให้มากขึ้น

วันหนึ่งฉันแวะไปเยี่ยมมะปรางที่บ้าน บ้านของมะปรางยังร่มรื่นน่าอยู่เหมือนเดิม เต็มไปด้วยผลหมากรากไม้ มีสระน้ำเล็กๆ ที่ยายของเธอเลี้ยงปลาไว้ ขณะนั้นมะปรางกำลังให้อาหารปลาอยู่ พอมะปรางโปรยอาหารเม็ดสำเร็จรูปลงในสระ ฝูงปลาก็ผุดขึ้นมาแย่งกันสูบกินอยู่ชุลมุน ฉันชอบดูฝูงปลาสูบเหยื่อ เพราะทำให้นึกไปถึงบทกวีที่เคยอ่านในวรรณคดีบางเรื่อง แต่ปลาส่วนใหญ่ในสระของมะปรางมีเพียงสองชนิด คือ ปลานิลกับปลาตะเพียน

“ดูเธอมีความสุขจริงนะมะปราง” ฉันทักทาย พลางเข้าไปช่วยมะปรางโปรยอาหารให้ปลาบ้าง

“ปลากพวกนี้กินไม่รู้จักอิ่ม” มะปรางว่า “แต่ฉันก็ชอบให้อาหารมันดูแล้วเพลินดี ว่าแต่เธอมีธุระอะไรหรือซาลิ” ตอนท้ายเธอหันมาถามฉัน

ฉันนั่งลงที่ม้านั่งริมสระ จ้องมองฝูงปลาคลาคล่ำกินอาหาร ปลาตัวโตๆ แย่งอาหารกินได้มากกว่าปลาตัวเล็ก มันพลิกตัวกลับไปมาอย่างคล่องแคล่ว ขณะที่ปลาตัวเล็กจะถูกเบียดออกไปอยู่ห่างๆ แต่มันก็ได้กินอาหารกันทั่วถึง

“เรามีเรื่องน่าสนใจ จะมาชวนเธอและเพื่อนๆ ร่วมกันทำ” ฉันเริ่มเข้าเรื่อง พลางขยายความคิดให้ฟัง “ฉันคิดว่า เราน่าจะตั้งชมรมขึ้นมาสักชมรม แล้วชวนเพื่อนๆ ที่สนใจมาเป็นสมาชิก ถ้าเราทำได้จะดีมากทีเดียว”

“เธอคิดจะตั้งชมรมอะไรหรือซาลิ” มะปรางหยุดโปรยอาหารให้ปลา แล้วหันมาถามอย่างสนใจ

ฉันยิ้มออกมาได้ เมื่อเห็นมะปรางสนใจสิ่งที่ฉันบอก “ฉันยังนึกชื่อไม่ออก แต่ที่คิดไว้ก็คือ เราชวนคนที่ชอบอ่านวรรณคดีมารวมตัวกัน แล้วไปอ่านวรรณคดีกันมาคนละเรื่องสองเรื่อง จากนั้นจึงค่อยนำเรื่องที่อ่านมาเล่าสู่กันฟัง เราคุยกันเรื่องวรรณคดี หรือทำอะไรบางอย่าง เช่น แสดงละคร แข่งขันอ่านทำนองเสนาะ หรืออะไรก็ได้ที่เกี่ยวกับวรรณคดีที่อ่านแต่ฉันก็ยังไม่รู้ว่า จะเรียกชื่อชมรมว่าอะไรดี” ฉันบอกแผนการที่คิดไว้ให้มะปรางฟังด้วยความตื่นเต้น

ผมแกละเพื่อนรัก ฉันไม่คิดมาก่อนว่า มะปรางจะเห็นดีเห็นงามและกระตือรือร้นสนใจถึงเพียงนี้ เธอช่วยนึกหาชื่อชมรมอย่างรวดเร็ว

“ชมรมคนรักวรรณคดี” เธอพูด “ชื่อนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

“ชมรมคนรักวรรณคดี” ฉันทวนคำพูดของมะปราง

“เยี่ยมเลย” ฉันทมมะปรางอย่างจริงจัง “ฉันคิดว่าเป็นชื่อที่เหมาะสมมาก ตกลงเสนอชื่อ ‘ชมรมคนรักวรรณคดี’ ให้เพื่อนๆ ช่วยกันพิจารณานะ”

ชมรมของคนที่รักวรรณคดีอย่างไรล่ะ เธอตื่นเต้นไปกับพวกเราไหม ผมแกละ ฉันเชื่อว่าเธอก็คงพอใจ เพราะเธอเป็นคนหนึ่งที่รักวรรณคดีมากที่สุด เธอคงอยากเห็นเด็กไทยทุกคนรักและชอบอ่านวรรณคดีเหมือนเธอใช่ไหม

ฉันกับมะปรางคุยกันอย่างสนุก เธอตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าฉันแต่พอถึงตอนที่คิดว่า จะชวนเพื่อนๆ และผู้ที่สนใจมาเป็นสมาชิกได้อย่างไร เราก็ต้องคิดวิธีการกันอยู่นาน

“เราทำประกาศเชิญชวนไปติดไว้ที่โรงเรียนดีไหม”

ในที่สุดมะปรางก็หาทางออกจนได้ ฉันเห็นด้วยกับความคิดของเธอจากนั้นเราสองคน ก็ช่วยกันไปหากระดาษมาเขียนประกาศเชิญชวนเพื่อเตรียมไปติดที่ป้ายประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนในวันจันทร์

ถึงวันจันทร์ฉันกับมะปรางรีบไปโรงเรียนแต่เช้า ติดป้ายประกาศแล้วคอยดูว่ามีใครสนใจอ่านป้ายประกาศของเราบ้างในไม่ช้าก็เห็นนักเรียนหลายคนมายืนมุงอ่านใบประกาศที่ติดไว้ คุณครูสอนภาษาไทยก็มาอ่านด้วย ฉันกับมะปรางแอบอยู่ห่างๆ เห็นคุณครูยิ้มอย่างพอใจก่อนจะเดินเข้าไปในห้องพัก

“ฉันอยากสมัครเข้าชมรมนี้” ใครคนหนึ่งพูดขึ้นดังๆ “ฉันอยากให้ชมรมอย่างนี้นานานแล้ว”

“ฉันก็จะสมัครเหมือนกัน” นักเรียนอีกคนพูด

“ฉันรู้จักกับมะปราง ฉันจะพาพวกเราไปสมัคร” เพื่อนอีกคนเสนอสิ่งที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนวันนั้น ฉันแทบไม่เชื่อเลยนะผมแกละ ว่าความคิดฝันของฉันทมมะปรางจะเป็นรูปร่างขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว เพื่อนๆ ในโรงเรียนสนใจและเข้าร่วมชมรมคนรักวรรณคดีของเรา ทำให้เรารู้สึกอบอุ่นใจ สมาชิกกลุ่มแรกที่มาสมัครมีทั้งหมดเก้าคน ตามรายชื่อที่มะปรางจดไว้ ได้แก่ แม่ลงปอ สัมโอ ภาณุ สาหร่าย เมฆ มิ่งขวัญ ชำรง ยอดและเกรียงไกร ทั้งหมดเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ บางคนก็อยู่ห้องเดียวกับฉัน บางคนก็มาจากห้องอื่น

จากนั้นเราก็ชวนกันไปหาคุณครูจันทร์ฉายซึ่งเป็นครูสอนภาษาไทยเชิญให้มาเป็นที่ปรึกษาของชมรม ตอนแรกฉันทมมะปรางก็หวั่นๆ อยู่เหมือนกันว่า คุณครูจะยินดีหรือไม่ พอคุณครูรู้ว่าพวกเราคิดจะทำอะไรกัน ท่านก็ตอบกลับคำด้วยความเต็มใจ และบอกว่ายินดีสนับสนุนกิจกรรมของชมรมอย่างเต็มที่

“พวกเธอจะทำอะไรกันบ้างล่ะ” คุณครูจันทร์ฉายถาม

“เราจะอ่านหนังสือแล้วมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังครับ” ฉันบอกเท่าที่คิดได้ “เราจะให้สมาชิกทุกคนไปอ่านหนังสือวรรณคดีที่ตัวเองสนใจอย่างน้อยคนละหนึ่งเรื่อง แล้วนำเรื่องที่อ่านมาเล่าให้เพื่อนฟัง”

“เราเรียกกิจกรรมนี้ว่า ช่วยกันอ่าน วานมาฟัง ค่ะ” มะปรางช่วยอธิบายเพิ่มเติม “หนูคิดว่าจะเป็นกิจกรรมที่ดีมาก และพวกเราคงทำได้”

“แน่นอน ครูเชื่อว่าพวกเธอทำได้ และจะทำได้ด้วย ครูขอเข้าร่วมกิจกรรมนี้ด้วยคนก็แล้วกัน” คุณครูจันทร์ฉายพูดและยิ้มอย่างยินดี

ฉันกับมะปรางร้องไชโยออกมาพร้อมกัน นึกไม่ถึงว่าสิ่งที่คิดไว้จะดำเนินไปด้วยดีอย่างนี้ ฉันคิดถึงเธอมากผมแกละคิดว่าจะหายฉบับนี้คงทำให้เธอดีใจและพลอยยินดีในความสำเร็จเบื้องต้นของพวกเรา

ฉันขอจบจดหมายไว้แค่นี้ก่อนเพราะได้เวลาที่จะไปร่วมประชุมเตรียมจัดกิจกรรมช่วยกันอ่าน วานมาฟัง ครั้งแรกของชมรมคนรักวรรณคดีแล้ว ไว้ฉบับหน้าฉันจะเขียนมาเล่าความคืบหน้าให้ฟังอีก หวังว่าเธอคงมีความสุขและสบายดีนะเพื่อน

รักและคิดถึงเสมอ

ชาลี เพื่อนเก่าของเธอ

ป.ล. ฉันขออวดทั้งท้ายสักหน่อยว่า สมาชิกทุกคนพร้อมใจกันเลือกให้ฉันเป็นประธานชมรม ส่วนมะปรางเพื่อนรักของเราได้ตำแหน่งเลขานุการ

Appendix K การเดินทางของพลายน้อย

วรรณคดีล้านช้างประถมศึกษาปีที่หก
บทที่สาม การเดินทางของพลายน้อย

วันซึ่งซาบซึ่งใจ

ผลแก่และเพื่อนที่แสนดี

จำได้ไหมว่า ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกฉันว่า “วรรณคดีคือโลกอันแสนรื่นรมย์ เรื่องราวในวรรณคดีเต็มไปด้วยความสนุกสนาน เรา่ใจและเปี่ยมไปด้วยจินตนาการอันงดงามของมนุษย์ รวมไปถึงการเดินทางไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า....” ฉันเชื่อว่าเธอพูดถูก วรรณคดียังสะท้อนชีวิตบางส่วนของ

แสนเศร้า นำเสนอให้เราเห็นความทุกข์ระทมของมนุษย์ การข่มเหงรังแกและการอิฉาธิยา การพลัดพรากจากคนที่รัก

เป็นอย่างไรบ้าง ฉันพูดเหมือนนักปรัชญามากไปหรือเปล่า ฉันไม่รู้เหมือนกันว่า คิดถ้อยคำหยาบๆ นี้ออกมาได้อย่างไร แต่เชื่อเถอะว่า มันไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากที่มากที่ไป วรรณคดีนั้นเองที่ทำให้ฉันคิดได้แบบนี้ จนบางครั้งแม้อย่างบอกเลยว่า ฉันดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัย แต่ฉันไม่ได้ “แก่แดด แก่ลม” หรือกระ และฉันก็ยังชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์อยู่เหมือนเดิม

ก่อนอื่นฉันขอสารภาพกับเธอว่า ฉันเพิ่งได้รู้จักเสภาขุนช้างขุนแผน เมื่อสองสามวันมานี้เอง เพราะวรรณคดีไทยเรื่องนี้กระมัง ที่ทำให้ฉันเกิดคิดคำพูดโก้ๆ อย่างที่เขียนไว้ในตอนต้นของจดหมายฉบับนี้อย่างไรล่ะ ไซ้..ฉันกำลังบอกเธอว่า เพราะสาหร่ายแท้เทียว ที่ทำให้ฉันรู้จักวรรณคดีเรื่องนี้ หากเธอไม่นำเสภาขุนช้างขุนแผนมาอ่านให้ฟัง ฉันก็คงพลาดโอกาสที่ดีไปอีกนาน ก็คงเหมือนๆ กับที่หากฉันไม่ได้รู้จักเธอฉันก็คงไม่มีโอกาสซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดีไทย ดังนั้นฉันควรยกความดีข้อนี้ให้แก่เธอด้วยความจริงใจอีกครั้งหนึ่ง

ผมแกละเพื่อนรัก ก่อนที่ฉันจะเล่าถึงการนำเสนออันแสนประทับใจของสาหร่าย ฉันขอแนะนำให้รู้จักสาหร่ายเสียก่อน

สาหร่ายเป็นเด็กผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งบ้านของเธออยู่ห่างจากโรงเรียนไปเกือบสี่กิโลเมตร ช้างบ้านของสาหร่าย ด้านหนึ่งเป็นหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ บ้านแต่ละหลังปลูกสร้างอย่างสวยงาม เป็นระเบียบและมีแบบเดียวกัน เพื่อนของเธอหลายคนอยู่ในบ้านแห่งนั้น แต่บ้านของสาหร่ายเป็นบ้านเรือนไทยขนาดกะทัดรัด ใต้ถุนโล่งและมีลานบ้านกว้างขวาง รอบบ้านปลูกไม้ดอกไม้ผลร่มรื่น เลยจากบริเวณบ้านไปทางด้านทิศตะวันตก เป็นทุ่งนากว้างสุดลูกหูลูกตา พ่อบอกสาหร่ายว่า อีกไม่นานทุ่งนาบริเวณนี้จะกลายเป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมเหมือนทุ่งนาบริเวณอื่นๆ เมื่อความเจริญเข้ามา ทุ่งนาที่เคยเขียวขจีด้วยต้นข้าวก็จะเปลี่ยนสภาพเป็นโรงงาน ชาวนาส่วนใหญ่ขายที่ดินให้แก่นายทุนและไม่ทำนาอีกต่อไป

“ความเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องปกติธรรมดา” สาหร่ายเล่าให้ฉันฟังว่าพ่อเคยบอกกับเธออย่างนี้ เธอเชื่อว่าสิ่งที่พ่อพูดเป็นความจริง เพราะก่อนหน้านี้ไม่กี่ปี ตอนที่เธอยังเด็ก บ้านของเธอยังจัดว่าอยู่ในเขตชนบทรอบบ้านยังเต็มไปด้วยทุ่งนาป่าละเมาะ หลังบ้านมีไถลั่นก็มีบึงน้ำกว้างใหญ่มีปูปลาอุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งหาปลาของชาวบ้านและคนในละแวกใกล้เคียง พ่อบอกสาหร่ายว่า ในบึงมีน้ำใส และเต็มไปด้วยสาหร่ายหางกระรอก พ่อชอบสาหร่ายประเภทนี้ พ่อมีลูกสาวคนแรก พ่อก็เลยตั้งชื่อว่า “สาหร่าย” และมันก็กลายมาเป็นชื่อของเธอจนเดี๋ยวนี้

“ความเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องปกติธรรมดา” สาหร่ายนึกไปถึงคำพูดของพ่อ แล้วเธอก็อดที่จะยิ้มไม่ได้ พ่อของเธอต่างหากที่ไม่เคยเปลี่ยนเคยใจคืออย่างไรรักใจคืออยู่อย่างนั้น เคยทำงานหนัก

จากขุนช้าง พวกกันไปใช้ชีวิตระหกระเหินอยู่ในป่า จนนางวันทองตั้งท้อง ขุนแผนจึงเข้ามาอบตัว เพราะมีคดีความ และต้องถูกจำคุก ระหว่างนั้นเองขุนช้างก็กลับมาดูนางวันทองไปเป็นเมียอีกครั้ง วันทองอยู่กับขุนช้างจนท้องแก่จนจะคลอดลูก...”

สำหรับเล่าที่มาของเสภาขุนช้างขุนแผนเสียยาวเพื่อให้คนฟังจับต้นชนปลายได้ถูก จากนั้นเธอก็เริ่มต้นอ่านเสภาขุนช้างขุนแผนตอนที่เตรียมมา

“ขออ่านเป็นทำนองเสนาะนะค่ะ” เธอหันมาขออนุญาตเพื่อนๆ “เรื่องตอนนี้ค่อนข้างยาว ถ้าจะให้จับเสภาทั้งหมดคงเหนื่อยมาก เอาเป็นว่าหากถึงตอนที่สะเพีงใจและไพเราะ สำหรับจะจับเสภาให้ฟังก็แล้วกัน”

“ดีมากจ้ะ” เสียงใครคนหนึ่งขานรับมาจากในวงผู้ฟัง และเหมือนเป็นสัญญาณให้สำหรับเริ่มต้น...

ผมแกละเพื่อนรัก เรามาลองฟังบทเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนพร้อมกันเลยนะ

ผมแกละเพื่อนรัก เธอยังอ่านจดหมายอยู่หรือเปล่า ฉันอยากให้เธอลองจินตนาการถึงภาพของการจัดกิจกรรมในบ่ายวันนั้นดู แล้วเธอจะเห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลานร่มไม้บ่ายวันนั้น คล้ายหยุดนิ่ง ความเคลื่อนไหววุ่นวายและเสียงพูดคุยจ้อแจ๊สสะกดให้เงียบงันด้วยเสียงอ่านทำนองเสนาะอันเจื้อยแจ้วของสาหร่าย เด็กหญิงผู้มาจากบ้านเรือนไทยย่านชานเมือง สวมหัวใจนักอ่านทำนองเสนาะเล่าความตามเนื้อเรื่องโน้มน้าวให้คนฟังพลอยตื่นตื่นตามไปด้วย สาหร่ายเองก็คงเหมือนพวกเราหลายคน ที่รู้สึกซึ้งซึ้งการกระทำของขุนช้าง และพลอยสงสารพยายงามตัวน้อยๆ จนต้องหยุดอ่านไปชั่วขณะ

“ฉันไม่ชอบขุนช้างเลย” แมลงปอพูด “คนอะไรใจร้ายใจดำทำร้ายได้แม้กระทั่งเด็กเหมือนผู้ร้ายในละครทีวีไม่มีผิด”

“แล้วพยายงามจะตายไหมคะพี่สาหร่าย” ฉันได้ยินเด็กผู้หญิงคนหนึ่งถามขึ้นด้วยความกังวล สีหน้าของเธอไม่สู้ดีนัก ถ้าจำไม่ผิด เธอเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่และมีบ้านอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรหลังใหญ่ใกล้บ้านของสาหร่ายนั่นเอง

“ถ้าอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็ลองให้พี่เขาอ่านต่อไปอีกสิ” ภาณุบอกแล้วหันไปทางสาหร่าย

“งั้นเรามาติดตามกันต่อไปเลยนะค่ะ” สาหร่ายพูด แล้วเริ่มต้นอ่านหนังสือต่อจากที่อ่านค้างไว้

“หยุดก่อนเถอะสาหร่าย” อยู่ๆ แมลงปอก็บอกคนอ่านให้หยุด สาหร่ายชะงัก ผละสายตาจากหนังสือหันมาดูแมลงปอ เห็นเธอขยับไปทางมิ่งขวัญซึ่งนั่งอยู่ถัดไป

มิ่งขวัญก็เป็นสมาชิกอีกคนของชมรมไถ่ผมแกละ ตอนนั้นเธอนั่งก้มหน้า เอามือป้าย น้ำตาที่กำลังเอ่อท้น เธอเงยหน้าขึ้นและยิ้มอายๆ เมื่อรู้ว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของทุกคน

“น่าเศร้ามากนะ” มิ่งขวัญว่า พลาถั่วฝักแช่น้ำมาซับน้ำตา “ฉันสงสารนางวันทอง ฟังเรื่องแล้วฉันนึกเห็นนางวันทองวิ่งชอกชอนค้นหาด้วยความเป็นห่วงลูก ฉันเลยอกร้องไห้ไม่ได้ ฉันขอโทษทุกคนนะ ฉันก็เป็นอย่างนี้แหละ ได้ฟังเรื่องเศร้าๆ แล้วฉันอดสะเทือนใจไม่ได้ ว่าแต่นางวันทองจะหาพลาถั่วมาเจอไหม ถ้าหาไม่เจอแล้วจะทำอย่างไร” น้ำเสียงและสีหน้าของมิ่งขวัญดูจริงจังจนเพื่อนๆ อดยิ้มออกมาไม่ได้

ยอดซึ่งนั่งอยู่ติดกันหันไปบอก “ไม่ต้องห่วงหรือกมิ่งขวัญ พลาถั่วมนะคนดีฝีมือ เขาเป็นลูกขุนแผนจอมขมังเวทย์ บริวารของขุนแผนไม่ยอมให้พลาถั่วเป็นอะไรไปหรอก เชื่อเถอะ ฉันเคยอ่านมาบ้างเหมือนกัน”

ยอดพูดไม่ทันจบ สาหร่ายก็พาเพื่อน ๆ กลับไปสู่เหตุการณ์ในเรื่องอีกครั้ง

เธอได้ยืนบ้างไหมผลแกละ เสียงขับเสภาของสาหร่ายช่างไพเราะระคนเศร้า สะกดให้ทุกคนอยู่ในความเงียบงัน และพลอยรู้สึกสะเทือนใจไปกับสองแม่ลูกที่ต้องพลัดพรากจากกัน เพราะการกระทำของพ่อเลี้ยงใจร้ายคนนั้น

“น่าสงสารพลาถั่วมนะ ยังเล็กอยู่เลยจะต้องจากแม่ไปแล้ว” มิ่งขวัญพูดขึ้นอีก เธอยังทำตาแดงเหมือนจะร้องไห้

“นั่นนะสิ! จะต้องเดินป่าไปคนเดียว จะไปเจออะไรบ้างก็ไม่รู้ ทำให้นางวันทองต้องให้ลูกไปด้วย ไม่ยุติธรรมเลยนะ แค่ลูกคนเดียวก็ปกป้องคุ้มครองไม่ได้” สัมโอออกความเห็นบ้าง

“จะอย่างไรได้ล่ะ” ตัวของวันทองเองก็ลำบากเหมือนกัน ชีวิตคนเราก็เป็นแบบนี้แหละ” เมฆซึ่งนั่งเงียบมานานร่วมออกความเห็นบ้างเขาพูดเหมือนกับผู้ใหญ่ที่เข้าใจชีวิตเป็นอย่างดี เชื่อไหม ผมแกละ เราไม่เคยได้ยินคำพูดชวนคิดอย่างนี้จากเมฆฝนมาก่อนด้วยซ้ำไป

ถึงตอนนี้ ฉันคิดถึงเธอเหลือเกินผมแกละ เมื่อฉันลองหันไปมองเพื่อนๆ แต่ละคน ฉันยังคิดถึงเธออย่างบอกไม่ถูก ฉันอยากให้เธอมาอยู่ด้วยกันกับฉัน มาร่วมรับรู้การทำกิจกรรมเล็กๆ ของเราไม่น่าเชื่อว่าความเพื่อฝันของฉันกับมะปรางในวันก่อนจะกลายเป็นจริงขึ้นมาได้ และที่สำคัญคือทำให้นักเรียนหลายคนหันมาสนใจวรรณคดีไทยได้ไม่น้อยฉันอยากรู้เหมือนกันว่า หากเธอได้มาเห็นด้วยตัวเอง เธอจะดีใจเหมือนฉันไหม

เมื่อทุกคนได้แสดงความคิดเห็นกันพอหอมปากหอมคอแล้ว สาหร่ายก็อ่านหนังสือต่อเนื้อเรื่องตอนนี้ ย้อนกลับไปที่บ้านช่วงกับนางวันทอง

พอถึงตอนนี้ เสียงอ่านทำนองเสนาะของสาหร่ายก็สะดุดเป็นห้วงๆ ก่อนขาดหายไปชั่วขณะ เธอไม่อาจอ่านต่อไปได้อีก คงเพราะความรู้สึกเศร้าสร้อยจู่โจมเข้ามาแทนที่ ฉันเห็น

สาหร่ายปล่อยหนังสือในมือลงตรงหน้า ก่อนจะปายน้ำตาที่เอ่อท้นออกมาอย่างลึมดัว มิ่งขวัญ สัมโอและแมลงปอก็ไม่ต่างไปจากเธอเท่าไรนัก เด็กผู้ชายแทบทั้งหมดพากันนั่งซึม ความเงียบเข้ามาแทนที่เสียงพูดคุยชั่วขณะ ทุกคนเหมือนถูกตรึงให้อยู่ในอารมณ์ที่อ่อนไหว ไปตามบทพรรณนาของกวี เสียงคร่ำครวญของนางวันทองเหมือนจะดังออกมาแทนที่เสียงอ่านของสาหร่าย และภาพของสองแม่ลูกก็คล้ายมาปรากฏอยู่ต่อหน้าเด็กๆ แห่งลานร่มไม้

ความเศร้ายังไม่ทันจางหายไปจากใจของผู้ฟัง ภาพของสองแม่ลูกผู้น่าสงสารยังไม่ทันเลือนหายไปจากห้วงวังค์ แต่แล้วความรู้สึกยิ่งถูกตอกย้ำให้นักหนาวมากขึ้นอีก เมื่อสาหร่ายเอื้อมเสียงจับเสภา บรรยายการล่อลวงระหว่างสองแม่ลูกด้วยเสียงที่สั่นเครือ ทุกครั้งที่นั่นหลับตาลงและนึกถึงบทเสภาตอนนี้ ภาพของพลายงามกับนางวันทองก็ผุดเด่นขึ้นมาในห้วงความคิด ผมแกละเพื่อนรัก เธอบอกฉันได้ไหมว่า จะมีภาพการจากลาของใครอีกที่เศร้าสะเทือนใจได้ถึงเพียงนี้ มีกวีคนใดอีกที่สามารถใช้ถ้อยคำเล่าเรื่อง ได้ชัดเจนและกินใจได้แบบนี้...ถ้าไม่เชื่อเธอลองอ่านดูสิ!

สาหร่ายจับเสภารวดเดียวโดยไม่หยุดพักอีก เธอค่อยๆ ปิดหนังสือเมื่อเล่าถึงพลายงามเดินทางอย่างปลอดภัยไปถึงบ้านย่าทองประศรีสาหร่ายทำหน้าที่ของเธอเสร็จสิ้นแล้ว โดยใช้ความสามารถเฉพาะตัวและความตั้งใจอย่างเต็มที่ ลานร่มไม้อันร่มรื่นเริ่มมีความเคลื่อนไหวอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ทุกคนถูกตรึงติดแน่นนานอยู่กับเรื่องราวที่ได้ฟังภาณุปรบมือดังๆ ขึ้นเป็นคนแรก ทำให้คนอื่นๆ ร่วมปรบมือตาม เสียงกึกก้องยาวนาน

“เยี่ยมมากสาหร่าย” มะปรางออกปากชมเพื่อนอย่างจริงใจ “เธอทำให้ฟ้าเซ็ดหน้าของฉันเปียกไปหมดเลยรู้ไหม”

“ก็เรื่องมันเศร้านี่นา” สาหร่ายยังตื้นตันไม่หาย

“รู้ไหม เสภาของเธอทำให้ฉันคิดถึงแม่จนบอกไม่ถูก” สัมโอเปิดเผยความรู้สึก “ฉันไม่เคยรู้สึกรักแม่มากเท่าวันนี้เลย”

“แต่ฉันกลับชอบนางทองประศรีมากกว่า” ยอดเข้มาร่วมวงบ้าง “พอนึกถึงภาพที่นางทองประศรีเอา นมยานพิศกระบาลหัว เด็กๆ ที่เอบไปขโมยมะยมหน้าบ้านของแกที่ไร ฉันอยากหัวเราะทุกที”

แล้วเธอละผมแกละ เธอชอบย่าทองประศรีเหมือนยอดหรือเปล่า อย่าบอกนะว่าเธอก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน

รักและคิดถึงมาก

ชาติและผองเพื่อน

ชมรมคนรักวรรณคดี

Appendix L สิกสายเลือด

วรรณคดีลำนำนชั้นประถมศึกษาปีที่หก

บทที่ห้า สิกสายเลือด

วันอาทิตย์ที่แสนรื่นรมย์

ผมและเพื่อนรัก

วันนี้อากาศดีมาก เป็นเช้าที่สดชื่นแจ่มใส และเป็นวันอาทิตย์ที่แสนรื่นรมย์ที่สุดสำหรับฉัน อยากรู้ไหมล่ะผมและว่าที่ฉันเป็นอย่างนี้เพราะอะไร ฉันกำลังจะเล่าให้เธอฟังอยู่ทีเดียว

ผมและ เธอเคยบอกกับฉันซะใหม่ว่า เรื่องราวในวรรณคดีนั้นส่วนใหญ่เกิดมาจากจินตนาการของกวีหรือผู้แต่ง ฉันเห็นด้วยกับเธอทีเดียวว่ากวีช่างเป็นจินตนาการ เขาสามารถสร้างความคิดคำนึงของเขาออกมาเป็นเรื่องราวและตัวละครให้มีชีวิตโลดแล่นอยู่ในวรรณคดี และทำให้เราซึ่งเป็นคนอ่านเกิดจินตนาการถึงเรื่องราวเหล่านั้นต่ออีกทีหนึ่ง

เธอจะเชื่อไหม หากฉันบอกว่า ตอนนี้ฉันเกิดจินตนาการเรื่องที่ยิ่งใหญ่ได้เรื่องหนึ่ง แต่ขอออกตัวก่อนว่า มันไม่ได้เกี่ยวกับเกมคอมพิวเตอร์ทั้งหมดหรอกนะ อย่าเพิ่งด่วนสรุปว่า ฉันเกิดความคิดแปลกๆ เพราะเล่นเกมมากเกินไป ไซ้! ฉันชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์ก็จริงอยู่ แต่เป็นเด็กเล่นเกมที่รู้จักแบ่งเวลาและชอบอ่านวรรณคดีด้วย คอมพิวเตอร์ก็เกิดจากจินตนาการของมนุษย์เหมือนกัน ดังนั้นพอฉันสร้างความคิดและจินตนาการ ฉันก็เลยเอามาผสมกันทั้งสองอย่าง นั่นคือฉันอยากคิดเกมคอมพิวเตอร์สักเกมหนึ่ง โดยนำตัวละครในวรรณคดีมาเป็นตัวละครในเกม พุดง่ายๆ ก็คือ ฉันคิดฝันอยากสร้างเกมคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับตัวละครในวรรณคดีไทยนั่นเอง แทนที่จะเป็นตัวละครหน้าตาแบบญี่ปุ่นหรือฝรั่งมั่งค่า ทำไมเราไม่สร้างตัวละครในเกมที่มาจากวรรณคดีไทยออกมาบ้าง ใครจะทำหรือคิดมาก่อนหรือไม่ฉันไม่รู้ แต่ฉันรู้สึกตื่นเต้นกับความคิดของตัวเองมากๆ เลยแหละ

เธอลองคิดถึงผมนะ หากเรามีเกมคอมพิวเตอร์ที่มีตัวละครเป็นลูกน้อยหอยสังข์ เป็นสินสมุทร สุดสาคร ทศกัณฐ์ พญาครุฑ สุดยอดดอกลังการสักแค่ไหน ฉันคิดว่าตัวละครเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่มีสีสันและแต่ละตัวก็เป็นนักต่อสู้ผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ทั้งนั้น เธอคิดว่าความคิดของฉันเข้าที่ไหมเพื่อน

ผมและ เธอไม่สงสัยบ้างหรือว่าฉันเกิดความคิดดีๆ อย่างนี้ได้อย่างไรกัน เอาละไหนๆ ก็เผยความลับสุดยอดให้ฟังแล้ว ฉันก็จะเล่าถึงที่มาที่ไปให้เธอรู้ไปด้วยก็แล้วกันว่า ฉันเกิดแรงบันดาลใจเรื่องนี้มาจากไหน เธอคงอยากรู้แล้วสินะ จะบอกให้ก็ได้ว่า มาจากกิจกรรม ช่วยกันอ่านวานมาฟัง ของชมรมคนรักวรรณคดีนั่นเอง

เมื่อบ่ายวันศุกร์ที่ผ่านมาเป็นวันที่ยอดกับเกรียงไกรต้องนำเสนอวรรณคดีให้เพื่อนฟังยอดบอกว่าเขาเลือกอ่านวรรณคดีที่ยาวมากเรื่องหนึ่ง ดังนั้นหากให้อ่านคนเดียวจะหนักเกินไป จึงขอให้เกรียงไกรมาช่วยอีกคน นัยว่าจะได้เป็นการ “ช่วยกันอ่าน” จริงๆ เพราะช่วยกันสองคนอย่างไรละ

ไม่มีใครคัดค้านข้อเสนอของยอด เพราะรู้ว่า เขามักทำอะไรคู่กับเกรียงไกรเสมอ พอถึงเวลา ลานร่มก็แน่นขนัดเหมือนเคย จะไม่ให้แน่นได้อย่างไรละผมแก่ละ เพราะฉันมาทราบทีหลังว่า ทั้งยอดและเกรียงไกร ไปไหว้วานเพื่อนๆ นื่องๆ ให้มาฟังกันจริงๆ เสียด้วย แถมยังปิดป้ายโฆษณาไปทั่วโรงเรียนว่า

เชิญพบกับสุดยอดของวรรณคดีไทย

รามเกียรติ์ ตอน “ศึกไมยราพ”

อะไรจะเกิดขึ้น?

เมื่อพ่อกับลูกต้องมาต่อสู้ห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด

อะไรจะเกิดขึ้น?

เมื่อสายเลือดกับความกตัญญู มาปะทะกัน

ถ้าเป็นคุณ จะเลือกฝ่ายไหน?

พบคำตอบได้ใน.....

ช่วยกันอ่าน วานมาฟัง ครั้งที่ ๔

ณ ลานร่มไม้ (ที่เก่าเวลาเดิม)

นำเสนอโดย

“ยอด เกรียงไกร”

แห่งชมรมคนรักวรรณคดี

คราวนี้ผมแก่คงเห็นแล้วใช่ไหมว่า กิจกรรม ช่วยกันอ่าน วาน(ให้) มาฟัง ครั้งนี้สมบูรณ์แบบจริงๆ และเรายังได้สมาชิกคู่หูมาช่วยกันสร้างสีสันเพิ่มอีกนั่นคือ “ยอด เกรียงไกร” ของเรานั่นเอง

“สวัสดิ์ครับท่านผู้ฟัง” ยอดประเดิมรายการของเขาในวันนี้ด้วยเสียงทักทายสดใส ทำเอาเพื่อนพ้องน้องพี่ปรบมือเป่าปากกับราวกับดูคอนเสิร์ต “ช่วยกันอ่าน วานมาฟัง ในวันนี้ เราจะพาทุกท่านไปพบกับการสัประยุทธ์ครั้งยิ่งใหญ่ การปะทะกันระหว่างหน้าที่ ความรับผิดชอบ ความเข้าใจผิด การต่อสู้ระหว่างคนที่มีสายเลือดเดียวกัน นั่นก็คือ เรื่องราวจากวรรณคดีไทยเรื่อง รามเกียรติ์ ตอน สึกไมยราพ ซึ่งเรา ‘ยอด เกรียงไกร’ พร้อมแล้วจะนำเสนอแก่ทุกท่าน ณ บัดนี้”

ยอดเปิดฉากการแสดงเหมือนลิเกออกแขก จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของเกรียงไกรออกมาเล่าต่อ เกรียงไกรเล่าที่มาของเรื่องที่จะอ่านคร่าวๆ สรุปได้ว่า เรื่อง รามเกียรติ์ ตอน สึกไมยราพ เริ่มขึ้น เมื่อพญายักษ์ตนหนึ่งชื่อ ไมยราพ ไปช่วยทศกัณฐ์รบกับพระรามพระลักษมณ์ พระรามรู้ล่วงหน้าว่าไมยราพจะมาจับตัวไปเมืองบาดาล จึงมีการวางทหารยามอารักขาอย่างแน่นหนา หนุมานอาสาเฝ้ารักษาให้ใหญ่เท่าเขาจักรวาล แล้วอมพลับพลาที่ประทับของพระรามไว้ แต่ไมยราพใช้อุบายหลอกให้ทหารวานรของพระรามเข้าใจผิด แล้วใช้ยาเป่าสะกดให้ทหารทั้งกองทัพหลับไหล จากนั้นจึงเข้าไปอุ้มพระรามออกจากปากหนุมาน พาลงไปกักขังไว้ที่เมืองบาดาล พอพวกทหารฟื้นขึ้นมาจึงรู้ว่าเสียทีแก่ศัตรู จึงให้หนุมาน ออกไปตามหา หนุมานตามไปช่วยพระรามถึงเมืองบาดาล ฝ่าด่านอันตรายต่างๆ จนกระทั่งไปพบกับมัจฉานุ ซึ่งทำหน้าที่เป็นยามรักษาการณ์ด่านชั้นใน จากนั้นทั้งสองก็ต่อสู้กัน

ผมแกละเพื่อนรัก ฉันอยากบอกว่า การนำเสนอของ “ยอดเกรียงไกร” ซึ่งประกอบด้วยสองสหายคู่หูคือ ยอดกับเกรียงไกรนั้นช่างเร้าใจเหลือเกิน เรื่องที่เขานำมาเสนอก็แสนสนุก ตื่นเต้น มีวิธีการนำเสนอที่ไม่เหมือนใคร นั่นคือ ทั้งสองแบ่งกันรับบทมัจฉานุ คนหนึ่งเป็นหนุมานคนหนึ่ง เมื่อเนื้อเรื่องที่อ่านเป็นบทของใคร คนนั้นก็เป็นคนอ่าน เราลองมาดูลีลาการอ่านของ “ยอด เกรียงไกร” กันเถอะ

เมื่ออ่านมาถึงตอนนี้ ยอดก็ออกมาบรรยายคันเสียทีหนึ่ง เหมือนลิเกบรรยายเหตุการณ์ในท้องเรื่อง ยอดพูดว่า “ทั้งมัจฉานุกับหนุมานสู้รบกันเป็นกำลัง แต่ไม่มีใครเพลิงพลังแก่ใคร จนกระทั่งหนุมานเกิดความสงสัยเป็นอย่างมาก” จากนั้นก็โยนบทไปที่เกรียงไกรอีกที เกรียงไกรก็เตรียมพร้อมรออยู่แล้ว จึงอ่านต่อโดยไม่รอช้า

พอดีเหตุการณ์ตอนสำคัญ “ยอด เกรียงไกร” ก็หยุดอ่าน ยอดหันมาพูดกับผู้ฟังของเขาอีก “เฮละครับท่านผู้ฟัง เป็นอย่างไรบ้างละครับการต่อสู้ระหว่างพ่อลูกคู่นี้ดูเด็ดเผ็ดมันแค่ไหน ท่านก็คงประจักษ์แจ้งแก่หูอยู่แล้ว คราวนี้มาลองฟังดูสิว่า หนุมานจะพิสูจน์ให้มัจฉานุเชื่อได้อย่างไรว่า เขาคือบิดาที่แท้จริงของมัจฉานุ อยากรู้ก็ติดตามมาสิครับท่าน”

ขณะพวกเรากำลังฟังอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น “ยอด เกรียงไกร” ก็หยุดการนำเสนออีกที แต่ไม่มีใครไว้วางใจ เพราะรู้ว่า สองสหายจะต้องมีทีเด็ดออกมาอีกรูป และก็จริงอย่างที่คิด สักครู่ยอดก็พูดแทรกขึ้นมาอีก

“คนหนึ่งเป็นพ่อเลี้ยง คนหนึ่งเป็นพ่อตน พ่อทั้งสองต่างก็มีพระคุณหากช่วยคนหนึ่งก็เท่ากับอคติญต้ออีกคน โอ้! ช่างน่าเห็นใจมัจฉานูน้อยเสียนี้กระไร นี่แหละครับท่านผู้ฟัง คนเรามักพบเหตุการณ์ยุ่งยากแบบนี้เสมอ ชีวิตคนเราก็มีเรื่องวุ่นๆ แบบนี้แหละครับ”

“ตกลงมัจฉานุจะเลือกเข้าข้างใคร” คราวนี้ มีเสียงตะโกนมาจากคนฟังบ้าง

“ไม่บอก” ยอดป้อมปากทำเสียงยืเยว “อย่ารู้ก็ฟังต่อไปสิครับท่าน”

ผมแกละเพื่อนรัก เธอยังอ่านจดหมายของฉันทอยู่หรือเปล่า หากเธอเหนื่อยก็พักก่อนได้ แล้วค่อยมาอ่านทีหลัง แต่ฉันทายว่าเธอไม่อยากจะหยุดพักหรอก เพราะเรากำลังมาถึงตอนสำคัญอีกแล้ว “ยอด เกรียงไกร” พาเรามาพบกับปัญหาสำคัญของหนุมาน มาฟังกันต่อสิว่า ทหารเอกของพระรามจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร

เมื่ออ่านมาถึงตอนนี้ “ยอด เกรียงไกร” ก็หยุดพักอีกครั้งหนึ่งท่าทางสองคนดูเหนื่อยไม่น้อย เพราะไหนดจะต้องออกทำทางเหมือนเดินโชน ไหนดจะต้องคอยคัดเสียงให้เข้ากับอารมณ์ของเรื่อง แต่ผมแกละไม่ต้องห่วงหรอก สองสหายของเรามีมิตรรักนักฟังให้การต้อนรับอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง พอได้เวลาหยุดพัก ก็มีคนพากันเอาน้ำเย็นมาให้ดื่ม เมฆกับภาณุถึงกับลงทุนไปซื้อไอศกรีมมาเลี้ยง ทั้งสองทำท่าเอร็ดอร่อยทำเอาทุกคนหัวเราะด้วยความครื้นเครง คุณครูจันทร์ฉายเองก็หัวเราะชอบอกชอบใจ

ผมแกละที่รัก ฉันทอยากให้เธอได้มาเห็นเหตุการณ์ในวันนั้นจริงๆ ฉันทไม่คิดหรอกว่าจดหมายฉบับนี้จะเก็บรายละเอียดได้ครบถ้วนทุกตอนเอาเป็นว่าอะไรที่ตกหล่นไปบ้าง ขอให้เธอจินตนาการเอาเองก็แล้วกันเธอเป็นนักจินตนาการตัวยงไม่ใช่หรือ

หันกลับมาที่ลานร่มไม้ของเราอีกที ผลอประเดี้ยวเดียว ลานร่มไม้ก็กลายเป็นลานแสดงคอนเสิร์ตย่อยๆ ไปเสียแล้ว ก็คนดูนะสิ ไม่รู้ว่ามาจากไหนเต็มไปหมด มะปรางเพื่อนเราไปสืบดูก็ได้ความว่า การนำเสนอของคณะ “ยอด เกรียงไกร” ดึงดูดให้ทั้งครูและนักเรียนแทบทั้งโรงเรียนพากันมายืนมุงดู เสียดยาว่าครูใหญ่ของเราไม่อยู่ในบ่ายวันนั้น ถ้าอยู่ฉันทคิดว่าท่านก็คงไม่พลาดเหมือนกัน

พักดื่มน้ำดื่มทำงานหายเหนื่อยดีแล้ว สองสหายแห่งคณะยอดเกรียงไกรก็เริ่มนำเสนอเรื่อง (ซึ่งฉันทอยากเรียกว่า การแสดงมากกว่า) ต่อไปอีก ยอดเป็นฝ่ายสรุปเรื่องอีกตามเคย เขาคงซ้อมกันมาอย่างดี ยอดพูดว่า

“ในที่สุดหนุมานชาญสมรของเรา ก็ปฏิบัติภารกิจสำคัญอย่างบรรลุลผล เมื่อมาช่วยพระรามให้รอดพ้นจากอันตรายได้ แต่เรื่องของเรายังไม่จบหรือครับท่าน เพราะศัตรูคนสำคัญยังลอยนวลอยู่ ดังนั้นหนุมานชาญสมร จึงต้องไปจัดการให้จบเรื่องโดยไว เหตุการณ์นับจากนี้ไป ขออย่าได้กระพริบตาเป็นอันขาด

เหนื่อยไหมผมแกละ อย่าว่าแต่เธอเลยฉันทก็เหนื่อยเหมือนกัน อย่าเพิ่งขี้มัวก้านกล้วยไปเสียก่อนล่ะ เพราะเธอยังไม่รู้เลยว่า แผนการสร้างเกมคอมพิวเตอร์ของฉันทจะลงเอยว่าอย่างไร ฉันทกำลังจะบอกเธอในอีกไม่นาน ว่าแต่ตอนนี้เรามาดูฉากสุดท้ายของคณะยอดเกรียงไกรให้เรียบร้อยเสียก่อน

เป็นอันว่าศึกไมยราพ ของคณะเกรียงไกรก็จบลงด้วยชัยชนะของหนุมานตามคาดหมาย ทันทีที่การแสดงเสร็จสิ้นลง สองสหายก็ถูกรุมล้อมด้วยมิตรรักนักฟัง เหมือนคารานักร้องถูกแฟนเพลงรุมทึ้งไม่มีผิดฉันแทบมองไม่เห็นอะไรอีกในตอนนั้น เล่ากันว่า มีน้องๆ จากชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งประถมศึกษาปีที่สอง มารุมขอลายเซ็นสองสหายของเราด้วย ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจว่าขอไปทำไม แต่ก็นั่นแหละ คนเราหากจะดังเสียอย่างอะไรก็ห้ามไม่อยู่จริงไหม

ผมแกละที่รัก เธอคิดเหมือนฉันไหมว่า เรื่อง รามเกียรติ์ ตอนศึกไมยราพ เป็นเรื่องที่สนุกและตื่นเต้นมาก การดำเนินเรื่องก็รวดเร็วฉับไวสมกับที่จะแสดงละคร เหตุการณ์ในเรื่องเข้มข้นเร้าใจ เพราะเป็นการต่อสู้ระหว่างตัวละครที่มีฤทธานุภาพชนิดที่หนังการ์ตูนจากต่างประเทศเทียบไม่ได้เลย ฉากของเรื่องก็มีทั้งบนดินใต้น้ำ ตัวละครแต่ละตัวก็มีบุคลิกเฉพาะตน ที่สำคัญก็คือ ผู้แต่งไม่ได้นำเสนอแต่การรบอันดุเดือดเท่านั้น แต่ยังแทรกแนวคิดที่น่าสนใจไว้ด้วย ฉันเพิ่งเข้าใจความหมายของคำว่า “เลือดข้นกว่าน้ำ” ก็คราวนี้เอง เมื่อเห็นมังจัญยอมช่วยเหลือหนุมานผู้เป็นบิดา ที่สำคัญก็คือ ศึกไมยราพ ได้บอกเราว่า การเป็นทหารที่ดีนั้นต้องจงรักภักดีต่อผู้บังคับบัญชา มีความกล้าหาญและพร้อมที่จะอุทิศชีวิตเลือดเนื้อเพื่อหน้าที่ที่ได้ตลอดเวลา เหมือนที่เราเห็นการปฏิบัติหน้าที่ของหนุมานมังจัญและไมยราพ ซึ่งแต่ละคนก็ทำหน้าที่ของตนจนเต็มความสามารถ แม้ว่าจะอยู่กันคนละฝ่ายก็ตาม

คราวนี้ก็ได้เวลาที่ฉันจะเปิดเผยถึงโครงการในฝันของฉันให้เธอทราบแล้วละเธอยังสนใจที่จะฟังอยู่ใช่ไหม

นี่แหละคือสิ่งที่ทำให้ฉันเกิดแรงบันดาลใจอย่างแรงกล้า ไซ้แล้วผมแกละ ฉันฝันที่จะสร้างเกมคอมพิวเตอร์ตอน ศึกไมยราพ ขึ้นมาสักเกมหนึ่ง ฉันจะเปลี่ยนวรรณคดีเรื่องนี้ให้ออกมาเป็นเกมที่สนุก เร้าใจมีฉากการต่อสู้อันดุเดือดระหว่างไมยราพกับหนุมาน แล้ให้หนุมานฝ่าด่านมรณะแต่ละด่านลงไปค้นหาพระราม ก็คงตื่นเต้นไม่แพ้เกมที่มาจากต่างประเทศเลยละ เธอคิดว่าความฝันของฉันจะเป็นไปได้ไหมนี่

เธอเคยบอกฉันไม่ใช่หรือว่า คนเราควรจะมีชีวิตที่ใฝ่ฝัน ความฝันทำให้เรามีพลังที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เป็นจริงขึ้นมาได้ สักวันหนึ่งเถอะผมแกละ รอให้ฉันเติบโตและเรียนรู้อะไรให้มากกว่านี้ ฉันจะสร้างฝันของฉันให้เป็นจริงขึ้นมาให้ได้ เมื่อนั้นแหละ เด็กๆ ทั่วโลกจะได้รู้จักนักต่อสู้อย่างหนุมานและไมยราพตัวละครในวรรณคดีไทยของเราบ้าง

แล้วเธอละ ผมแกละ เธอจะจี๋มำก้านกล้วยมาร่วมฝันกับฉันไหม

ไม่เคยเบื่อที่จะเขียนถึงเธอ

ซาลีและผองเพื่อน

CURRICULUM VITAE

Name	Thitima Sukaew
Date of Birth	5 April 1981
Educational Background	
1999-2002	BA Hons (1st) French, Faculty of Humanities Chiang Mai University, Chiang Mai, Thailand
1997-1999	Montford College, Chiang Mai, Thailand
Working Experiences	
2007-present	Part time English lecturer at Maejo University, Chiang Mai
2006	Editor and translator of <i>Lanna, Faith: Belief</i> : the book distributed by the Faculty of Fine Art, Chiang Mai University
2004-2006	English teacher at Lanna Commercial College, Chiang Mai
2004	English translator, Happy Life Bio Trade Co., Ltd, Chiang Mai